

ДЕТИКА СРЕДНОЩНИ РОМАНИ №1

ЗЛОВЕЩАТА

КЪЩА

ДАОМА УИНСТЪН

ДАОМА УИНСТЪН ЗЛОВЕЩАТА КЪЩА

Превод: Вилхелм Филипов

chitanka.info

Ледени тръпки побиха Мики, когато чу отново телефонния звън. Тя вдигна слушалката и се обади с треперещ глас.

Никакъв отговор. Само някакво тежко дишане и след това дрезгав, зъл смях.

Мики нямаше сили дори да се ядоса. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Кога ли ще престане този телефонен терор? Какво искаше непознатият от нея?

Ужасът на Мики растеше с всеки изминат ден...

— Срещу страха има само едно средство — смелостта. И само един лек срещу мъката — времето... — Бенет се усмихваше, когато произнасяше тези думи, и лицето му, обикновено сериозно, добиваше насмешлив израз.

Мики Мейфийлд неволно потръпна от този спомен. Дали Бенет не е искал да я подготви? Предвиждал ли е какво ще се случи? Бенет — нейният съпруг и учител.

Знаеше, че не е добре да се отдава на подобни мисли. Трябваше да отвлече с нещо вниманието си. Погледът ѝ се спря на шофьора на таксито. Той носеше червена фуражка, под която избуяваха гъсти къдрици. Караше спокойно и сигурно към столицата Вашингтон. Над града се стелеше тъмната на късната лятна вечер.

Мики погледна замислено през стъклото. Всичко ѝ изглеждаше така чуждо. В малкото предградие на Копенхаген, където бе прекарала последните години, нямаше толкова коли. Тя въздъхна. Мислите ѝ непрекъснато я връщаха назад. Виждаше се на конните надбягвания в Ейсъм... заедно с Бенет. Още си спомняше загриженото му лице, когато, наведен над нея, я питаше: „Уморена ли си, Мики?“ А тя отговаряше: „Бенет, от какво да се уморя?“ Още тогава трябваше да разбере, да почувствува, че умореният е Бенет. Но в онези дни тя плуваше в илюзии, виждаше всичко в розово, наслаждаваше се на живота, закриляна от Бенет, и единственото, което желаше, бе това да продължи безкрайно.

Но не стана така и онова време няма никога да се върне. Мики не подозираше, че Бенет е сърдечно болен. Един ден тя влетя вкъщи радостна и доволна, прегърнала огромен букет цветя от градината, и му извика: „Погледни колко са хубави!“

Когато разбра, че Бенет е задрямал в големия стол, което му се случваше често, тя се запъти безшумно към кухнята. С много любов нареди цветята в една ваза. Тогава чу и звънеца от велосипеда на раздавача, който носеше следобедната поща. Запъти се към вратата, но видя, че той отминава.

На връщане към кухнята тя се спря пред кабинета на Бенет, безшумно отвори вратата и погледна. Той все още седеше на стола. Главата му бе клюмнала напред. Позата бе страшно неудобна и тя реши да го събуди.

„Бенет, Бенет!“ прошепна тя. Наведе се към него и докосна ръката му. Но Бенет не помръдваше. Той нямаше никога да се събуди.

Вече не си спомняше какво точно се случи в следващите минути. Беше замаяна. Като в просъница отиде до телефона и се обади в службата му. Дейвид Нелсън, асистентът на Бенет, пристигна веднага, едновременно с домашния лекар.

За тях беше съвсем нормално, че Мики не знае нищо за сърдечното заболяване на съпруга си, че не беше виждала лекарствата, които намери по-късно в нощното му шкафче. Беше наистина съпруга на Бенет, но изглеждаше толкова дребничка и крехка, като дете, затова всички се бояха да ѝ разкрият грубата действителност.

На следната сутрин тя вече знаеше, че трябва да изпълни всички желания на Бенет. Той искаше да бъде кремиран. Макар и със свито сърце, тя уреди всичко. Веднъж той ѝ бе казал, че все някога тя ще трябва да се върне в къщата на своето детство. Без особено желание тя започна приготовленията за пътуването.

През месеца, който ѝ беше необходим, за да ликвидира домакинството, тя непрекъснато мислеше за брака си, така жестоко разрушен от смъртта. Просто не можеше да разбере как е могла да не забележи болестта на Бенет. Лекарят знаеше, Дейвид Нелсън също. Дори леля ѝ Уинифред Уорън беше попитала един ден: „Сигурна ли си, Мики, че на Бенет му няма нищо? Изглежда толкова уморен.“ И веднага след това си бе отговорила сама: „Е, да, мъж на неговата възраст при такава млада жена...“

„Но той е само на петдесет и пет!“ — бе възразила Мики.

„Обаче ти си на двадесет и три. Наистина много неравна връзка. Внимавай за здравето на Бенет. Лошо ще бъде, ако останеш сама.“

Денят беше светъл и слънчев, но думите на Уинифред сякаш забулиха светлината.

Когато получи телеграмата за пристигането на Уинифред, Мики си призна, че това посещение не я радва.

— Винаги съм обичала леля Уинифред и децата ѝ, Бенет, така е! Но всичко беше толкова отдавна. Не мислиш ли, че тя сигурно все още си спомня за онази случка? Може би още мисли, че аз...

— А ти сигурна ли си в себе си? — попита я тогава Бенет.

— Ама, разбира се! — възкликна тя. — С мен всичко е наред. Сигурна съм!

Бенет я погледна замислено и след това каза съвсем спокойно:

— Един ден ще се върнеш... Ще трябва да се върнеш у дома, Мики. Това е единствената възможност да се освободиш от съмненията си.

— Някой ден — повтори тя и пак я побиха тръпки. — Да, някой ден.

— А колкото до Унифред, трябва да се погрижим да прекара приятно у нас. Тя и децата ѝ са единствените ти роднини.

Единствените ѝ роднини... Унифред беше далечна братовчедка на баща ѝ. Преди да се омъжи за Уорън, носеше името Басит. След като овдовя твърде рано, намери убежище с трите си деца в голямата къща на Баситови на Басит Плейс. По-късно, Мики беше вече четиринадесетгодишна, се появиха известни „разногласия“ — както ги наричаше майката на Мики. И Уорънови се изнесоха. С течение на времето разривът бе преодолян и контактите бяха възобновени. С Мики Уорънови се отнасяха винаги много дружелюбно. Бяха ѝ предложили съвсем искрено помощта си, когато тя и Бенет дойдоха, за да погребат родителите ѝ.

Мики се почувствува добре, възвръщайки си отново симпатията към леля си. Дори и Унифред да не беше забравила „разногласията“, които я бяха принудили да напусне Басит Плейс, то тя изобщо не го показваше. Настани се съвсем естествено при Мики и Бенет, за да прекара там отпуската си.

Мики си спомни, че леля Унифред имаше слабост към близнаците. Кукли-близначки красяха тоалетката ѝ вкъщи. Беше време, когато лелята обличаше дори синовете си Александър и Ноа еднакво, а след това пък купуваше еднакви дрехи за дъщеря си Тиодора и за Мики. Но майката на Мики, жена иначе любезна и отстъпчива, сложи край на тези настроения. Роклята на Мики беше прибрана някъде и тя повече не я видя, въпреки че плака много, тъй като рюшовете ѝ харесваха. Но слабостта на Унифред към близначките си остана. Мики си мислеше, че в течение на годините леля ѝ ставаше все по-смахната.

Но смахната или не, Унифред бе разбрала, че Бенет е болен, докато тя живя безгрижно до него още цели два месеца...

Гласът на шофьора прекъсна обърканите ѝ мисли:

— На гости ли идвате?

— Не, тукашна съм. Отсъствувах дълго време и сега се връщам завинаги.

— Значи сме земяци! Не се среща често. Вашингтон стана транзитен град. Къщата ми беше долу, на реката. Но след войната я събориха.

— Тогава трябва да е била недалеч от мястото, където съм израснала — обясни Мики. — Ние живеехме на Басит Плейс.

— На Басит Плейс? Като дете работех там. На това място ли отиваме? Казахте само до Марк Артър булевард!

— Не знаех, че познавате къщата ни.

— Разбира се, че я знам! Често съм косил трева в градината — той я погледна в огледалото. — Но къщата е празна и заключена почти от година. Откакто умря старият Бенжамин Басит, а с него и жена му... — шофьорът почти шепнеше. — Мис, вие не бива да ходите там!

Мики поглади жълтата си пола и преглътна с мъка. Тя изведнъж разбра, че този човек имаше право. Не биваше да се връща в старата къща. Но след това се сети, че такова беше желанието на Бенет.

— Вие трябва да сте малкото момиченце — каза шофьорът. Родихте се малко преди аз да тръгна на война — той се засмя. — Каква случайност!

Думите му ѝ повлияваха на нервите — тя потръпна.

— Родителите ви бяха добри хора — каза шофьорът. — А вие сте малкото момиче, което е пораснало и се връща у дома...

— Да, пораснах — отговори тя с усмивка.

— Но къщата е заключена. По-добре е да не ходите там. Ще ви закарам в някой добър хотел. Там можете да се настаните удобно, докато подготвят къщата за живеене.

С доста повече увереност, отколкото наистина чувствуваше, тя каза:

— Но аз имам ключ.

Ключа от къщата беше намерила в горното чекмедже от бюрото на Бенет. Сега той беше в чантата ѝ заедно с кутийката за хапчетата на Бенет. Мики не можеше да си обясни защо така грижливо пази тези хапчета.

— Ето че аз знам пътя до Басит Плейс — каза шофьорът.

Колата мина покрай оградата и бавно спря пред железен портал, от двете страни на който горяха газови лампи.

Мики се беше върнала у дома.

Светлината от пламъка на газта напомни на Мики за Ръниън, малкия като джудже Ръниън с червеникавата коса и розовото лице, който веднъж ѝ беше казал:

— Лампите няма никога да угаснат, Мики. Те горят ден и нощ и показват на всеки, че на Басит Плейс всичко е наред.

Заедно със сестра си Бевис, Ръниън работеше от години при Уорънови. Когато Уинифред напусна къщата с децата си, с тях напуснаха и той, и Бевис.

Мики отдавна не се беше сещала за него, въпреки че много го обичаше. И сега при спомена за Ръниън на лицето ѝ се появи лека усмивка.

Но радостта ѝ внезапно угасна, когато погледна къщата зад мъждукащата светлина на газовите лампи. Тя тънеше в мрак и тишина.

Първоначално къщата на Басит беше само на два етажа. След това преустроиха таванския етаж и стана триетажна. Голямото и светло помещение горе бе царството на Мики.

— Порталът е заключен — шофьорът бутна фуражката си назад. — Не виждам и никаква светлина вътре.

Мики се почувствува напълно безпомощна. Тя нямаше ключ, с който да отвори огромната врата.

— Чакайте, ще проверя — каза шофьорът, като слезе от колата и пристъпи към железния портал. Мики видя как той го отвори с лекота, преди да се върне обратно.

— В тъмнината не сме забелязали, че порталът е само притворен.

— Никой не бе известен за пристигането ми — обясни Мики, докато той паркираше колата пред главния вход. Тя затършува из чантата си и след малко извади един ключ.

Шофьорът измъкна от багажника двата куфара и тя го последва. Той погледна още веднъж тъмните прозорци и сбърчи вежди.

— Ще внеса куфарите ви вътре.

— Не, не е необходимо — Мики извади пет долара от чантата си и му ги подаде.

Искаше да остане сама. Това беше всичко, което желаше, въпреки че сама не знаеше защо. Трябваше да влезе в къщата сама.

Шофьорът я изгледа загрижено и след това измъкна от джоба си картичка.

— Вземете я, моля! Когато ви потрѣбва такси, обадете се в централата и попитайте за мен. Ще се радвам, ако мога пак да ви возя, навсякъде и по всяко време.

Мики взе визитката и му благодари. Изчака го да се качи в колата, преди да се обърне към вратата. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Вратата, изглежда, заяждаше, но когато я натисна, тя се отвори. Мики машинално отстъпи. За миг се залюля, но веднага се овладя. Сетне застана неподвижно, сякаш скована от страх. Наоколо бе мъртва тишина.

Бе си мислила, че ще съумее да превъзмогне стария страх. Но сега с въздишка си призна, че не бе успяла. Чувството, което като някаква черна птица бе простряло криле над нея, беше все още живо — последица от душевната драма, която беше преживяла като момиче, единственото, което ѝ бе останало от онези ужасни месеци, когато чуваше непрекъснато шепнещи гласове и виждаше навсякъде втрѣнчени в нея очи. Знаеше, че е оздравяла. Въпреки това в подсъзнанието ѝ беше останала частица съмнение. Бенет беше разбрал това по-добре от нея.

Тук, над Басит Плейс, над нея се бяха спуснали онези сенки. Само тук тя можеше да намери силата, необходима ѝ, за да преодолее съмнението си. Именно затова се беше върнала.

Тя влезе в преддверието и се помъчи да си спомни къде беше ключът за осветлението. Но така и не успя. Опипа стената, намери копчето и го натисна. Изведнъж преддверието се изпълни със светлина. Мики се върна и затвори вратата. Когато се обърна, забеляза, че нещо се движи. Ужасена, тя видя някакво бледо лице, което втрѣнчено я гледаше. Имаше опасност да припадне от страх, но се овладя. „Няма нищо, от което да се страхувам“ — си каза тя. Но след това ѝ се стори, че чува гласа на баща си, дълбок и боязлив: „Колко е жестоко да постъпиш така с едно дете!“ Дочу и плача на майка си и видя как Уинифред преглъща с мъка: „Аз и не помислих... не смятах... Случи се съвсем непреднамерено...“

Мики затвори за миг очи. Защо тъкмо сега си спомня всичко това? Това беше епизод от миналото, който нямаше нищо общо с днешния ден. Въпреки това тя трепереше. И слабичкото момиче пред нея трепереше.

— Мики! — извика тя високо. Мики Басит, каква си глупачка!

Момичето от голямото огледало в златна рамка произнасяше същите думи.

Мики сложи чантата си на масичката пред огледалото, свали шапката си и внимателно я постави до чантата.

— Мики, ти си у дома и това е началото! Ти си у дома!

След като в къщата имаше осветление, трябваше да има и газ в кухнята. Искаше да си свари чаша чай, да седне, да изпуши една цигара и да помисли какво трябва да върши по-нататък. Но най-напред имаше нужда от повече светлина. Пристъпи към вратата, която водеше към всекидневната — беше заключена. Натисна бравата по-силно и тя се отвори. Помещението бе тъмно, само смътно в мрака се открояваха белите чаршафи, с които бяха покрити мебелите.

В стаята имаше някой!

Мики усети сладникава миризма, която ѝ напомняше за жена, облечена в кожено палто. Беше толкова силна, че покриваше напълно мириса на застояло, обичаен за отдавна необитавана къща. Мики напипа ключа и запали осветлението. Близо до камината видя как нагоре се вие пушек.

— Кой е тук? Кой е?

Отговори ѝ тиха въздишка.

Задъхвайки се, тя извика:

— Ноа? Ноа Уорън?

С разперени ръце той тръгна към нея.

— Мики, всичко наред ли е?

— Разбира се. Аз само си помислих...

— Какво си помисли?

— Бях изненадана. Не съм очаквала да те заваря тук.

— Ужасно съжалявам, ако съм те изплашил. Седнах тук да те чакам и сигурно съм задрямал.

Тя се извърна, за да прикрие от него обзелата я несигурност. Неволно си спомни за онзи миг в градината на дома ѝ в Копенхаген, когато съвсем неочаквано, без видима причина, между тях се беше промъкнало нещо, което не можеше да се назове и което я подтикваше да му каже всичко, което не бе споделяла с никого.

— Александър ми се обади по телефона — каза Ноа. — Адвокатът по наследството ти му съобщил, че пристигаш. Той обаче имал някакъв ангажимент, така че не можеше да те изчака тук и възложи това на мен.

— Тъкмо се чудех откъде знаеш, че пристигам.

— Е, сега разбра — обясни ѝ той саркастично. Следвайки указанията на Александър, изкупих половината магазин за хранителни стоки. Всичко е в кухнята, а освен това и цветята...

Цветя! Розови, бели и червени карамфили. Любимите цветя на Уинифред. Значи техен бе ароматът, който я уплаши, когато отвори вратата на тази стая.

Като направи усилие да се усмихне, Мики каза:

— Александър е помислил за всичко.

— Да, такъв е моят великолепен брат — потвърди Ноа.

— Много мило от негова страна. И от твоя, естествено.

— Не казваш истината, Мики — закачливо отвърна Ноа. — Искаше да се промъкнеш сама и незабелязана от никой друг в къщата.

— Не, Ноа, съвсем не — запротестира тя.

За момент той я погледна замислено, преди да каже:

— Много съжалявам за Бенет. Когато бяхме у вас през юни, не съм и помислял, че може да се случи нещо подобно.

Мики само кимна, не беше способна да отговори.

— Не мислех, че ще се върнеш.

— А защо не?

Той замълча, докато я наблюдаваше изпитателно. Най-накрая каза:

— Ти не си живяла дълго в този дом.

— Така се случи — отговори нервно Мики.

— Всъщност, откакто се разболя. Това беше причината, нали?

— Не, нищо подобно — опита се тя да му противоречи. — И изобщо всичко е отдавна минало.

— Спомних си за това, след като видях лицето ти преди малко.

Тя се засмя някак пресилено:

— Но това беше от изненада, че заварих някого вкъщи. И през ум не ми е минавало, че ти може да си тук. Отпред нямаше никаква кола.

— Паркирах зад къщата, а и ключът, който ми даде Александър, е от задната врата.

— Значи изненадата ми е оправдана?

Като че ли не го беше убедила напълно, но вместо да й отговори, той каза:

— Мисля, че трябва да те предупредя.

Мики изтръпна:

— Да ме предупредиш за какво?

— След смъртта на Бенет ти не пожела да ти помогнем, дори не ни се обади, че пристигаш. От това може да се заключи, че не искаш да имаш вземане-даване с Уорънови — той се усмихна разбиращо. — Затова и искам да те предупредя. Мама може да ужасно досадно и ти трябва енергично да й се противопоставиш.

Мики въздъхна:

— Ноа, страхувам се, че си добил погрешно впечатление. Съвсем не съм искала да късам връзките си с вашето семейство — и преди, и сега. Вие сте единствените ми роднини. Затова голямото ми желание е да се разбираме.

— Много похвално — отвърна той сухо. Усмивката изчезна изведнъж от лицето му. — Аз имам желанието да ти кажа, че Уинифред ще се опита непременно да попрекали с грижите си за теб, както го прави с всички нас — той вдигна ръка, когато Мики се опита да го прекъсне. — Не казвай нищо! — помоли я той. — Не очаквам отговор от теб. А сега мисля да приготвя нещо за пиене. Какво искаш? Чай? Ако си спомням добре, в Копенхаген ти постоянно пиеше чай! А може би коктейл, за да се чукнем за завръщането ти?

— Да, коктейл, моля те.

Той й посочи едно канапе.

— Ето ти едно местенце, където можеш да си починеш, докато аз приготвя пиетието.

Мики изчака той да излезе и чак тогава седна, извади една цигара и я запали. Изведнъж си спомни за протегнатите ръце, с които Ноа пристъпи към нея, и особеното чувство, обзело я в този миг, което й бе попречило да хване ръцете му.

Когато той се върна и ѝ подаде чашата, тя вече се бе овладяла:

— Ноа, аз наистина се радвам, че те виждам. Надявам се, че семейството не ми се сърди, задето постъпих така. Но след смъртта на Бенет бях толкова отчаяна... Не можех да мисля за нищо друго. Трябва отново да се науча... — гласът ѝ замря.

— Да бъдеш свободна? — попита я той предпазливо: — Да бъдеш отново самата ти? Да мислиш като самостоятелен човек?

Тя кимна:

— Да, точно така.

— А знаеш ли вече какво ще правиш тук?

— Не — Мики се огледа. — Мисля си, че ще се погрижа най-напред за къщата.

— Продай я, Мики!

Тя поклати глава:

— Не, не мога да направя това, а ми се струва, че и не го искам.

— Е, щом е така — той присви рамене и продължи, като вдигна чашата си, — тогава за щастливото ти завръщане!

— Благодаря ти, Ноа — усмихна се тя.

— Е, аз ще си вървя. Сигурно Уинифред и Александър скоро ще се появят. Само ми кажи, ако искаш да избягаш от тях. Готов съм да тръгна с теб накъдето пожелаеш.

— О не, Ноа, искам да ги поздравя.

— Както желаете. Всичко ще се струпва на твоята глава.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш. Само знай, че аз съм винаги на твоя страна — той замълча и се ослуша. След това се изсмя: — Сега ще видиш, че съм прав. Колата на Уинифред. Аз изчезвам през задния вход. Трима Уорънови са достатъчно на едно място — той постави чашата си на масичката до канапето. — Ако мога да направя нещо за теб, обади ми се! Бъди щастлива!

Той излезе, преди Мики да успее да протестира или да му благодари. Стаята ѝ се стори изведнъж празна и тиха. Тя се изправи, остави чашата, от която бе отпила само няколко глътки, и тръгна към преддверието. Отвън се чу шумът на паркираща кола. Тя си пое въздух и отвори вратата.

— Ето те, мила моя — се провикна Уинифред, изкачи бързо няколко стъпала и разтвори ръце, за да прегърне Мики.

Следваха я Александър и Тиодора.

— Колко ужасно е това, което се случи с теб — патетично каза Уинифред, докато прегръщаше Мики. — Не ти ли казах още в Копенхаген, че Бенет изглежда уморен и болен? Но че всичко ще се развие толкова бързо, не съм и помисляла. Горкото дете!

Мики не отговори нищо, стоеше неподвижна в прегръдките на леля си, която я целуваше и гладеше по косата. Най-после Уинифред я пусна. — А ето ги и братовчедите ти — извика тя, като сочеше Александър и Тиодора.

Александър, среден на ръст, русокос, с широки рамене, пръв взе думата:

— Радвам се, че отново те виждам, Мики. Бих се радвал още повече, ако обстоятелствата бяха други.

Тиодора промърмори нещо неразбираемо и целуна Мики по челото. И тя беше русокоса и набита. Силно гримираното ѝ лице бе така безизразно, като това на майка ѝ. Беше на двадесет и пет години, най-малкото дете на леля Уинифред.

— А сега да влезем — каза Уинифред, като пое инициативата в свои ръце. — Такава хубава къща, само че доста западнала, за съжаление! Къде е Ноа? Да не би изобщо да не се е появявал?

— Беше тук — смотолели Мики. — Той ме посрещна. Много любезно от ваша страна, че...

— Донесъл ли е продуктите?

— Да, а също и цветя. Благодаря ти, Александър — каза дружелюбно Мики.

— Надявам се, че ще ме извиниш, Мики, задето изпратих Ноа, вместо сам да дойда. Имах важна служебна среща. Наистина, нищо не би могло да ме спре да те посрещна... Разбираш ме, нали?

Мики беше учудена от сериозния му тон. Но това не ѝ попречи да се усмихне и да го увери, че го разбира напълно. Изведнъж осъзна, че те смятат Ноа за аутсайдер, че за Уинифред, Александър и Тиодора той не е пълноценен представител на семейство Уорън.

Уинифред погледна с възхищение кристалния полилей, а след това и голямата всекидневна.

— Много е хубаво тук — каза тя — и все пак трябва да ти призная, че не мога да разбера защо трябваше да се връщаш. Можеше да ни пишеш. Щяхме да ти предложим да живееш у нас.

— Но аз искам да остана тук — отвърна Мики.

— Що за глупост! — възкликна Уинифред. — Невъзможно е да останеш тук сама, без прислуга. При нас са Ръниън и Бевис и те биха се радвали да те видят.

— Може би утре — промърмори Мики.

— Разбира се, нашето жилище не е много голямо — продължи Уинифред, без да взема под внимание думите на Мики. — Не е и от най-хубавите, но при тези обстоятелства за теб е по-добро от тази голяма и мрачна къща.

Александър, който се беше подпрял на канапето, каза:

— Моля те, майко! Мики иска...

— Щом като настояваш непременно да останеш тук, Мики — продължи тя, — не ни остава нищо друго, освен да се преместим и ние. Това е съвсем нормално. Ти се нуждаеш от някого, който да се грижи за теб. А ние сме единствените ти роднини.

Мики си помисли, че Бенет би се съгласил с подобен аргумент. Въпреки това каза:

— Но къщата трябва първо да се оправи.

Уинифред кимна. Безизразното ѝ лице не издаваше мислите ѝ.

— Добре, утре ще дойда пак и тогава ще обсъдим всичко подробно. А сега да вървим, Александър и Тиодора!

Тя се упъти към преддверието, следвана от децата си. Спря се на прага и пак се обърна към Мики:

— Сигурна ли си, че искаш да останеш сама тук, Мики? Не бива да се самоизмамваш. Ако не си съвсем сигурна...

— Съвсем сигурна съм — отвърна Мики спокойно. — Наистина, лельо Уинифред, аз все пак съм възрастен човек.

— Дали? — попита Уинифред и пак тръгна, но изведнъж се спря:

— Ах, тази стара, мила къща! Колко спомени е скътала! — тя се обърна към Мики и втренчи очи в нея: — Онези недоразумения преди много години, сигурно си спомняш за тях, вече са забравени, нали? Между мен и родителите ти всичко отдавна се уреди. Те показаха разбиране. Наистина, показаха...

— Зная, лельо Уинифред.

— Глупави думи — въздъхна Уинифред — изговорени в момент, когато не мислиш. Съжалявам...

— Всичко вече е минало, лельо Уинифред.

— Радвам се, мила. Ние сме единствените, които имаш още на този свят. А и ти си нашата едничка роднина. Трябва да държим един за друг, Мики — тя целуна леко Мики по челото и най-последно тръгна към вратата.

Александър се усмихна на Мики. Погледът му търсеше нейния. С глас, който подсказваше нещо повече от роднинска симпатия, той й прошепна:

— Много съм щастлив, Мики, че си тук.

Мики се върна бавно във всекидневната, която ѝ се стори студена и неприветлива. Влезе в трапезарията през една странична врата, а след това и в кухнята. Когато погледът ѝ се спря на задната врата, през която Ноа бързо бе напуснал къщата, за да не срещне майка си, брата и сестра си, лицето ѝ засия в усмивка.

В преддверието видя двата куфара. Вдигна ги и се заизкачва по стълбите. На първия етаж се спря, за да потърси ключа на лампата. Напипа го бързо. Силна светлина обля коридора и освети дори част от тесните стъпала, които водеха към предишната ѝ таванска стая.

Когато вече бе стъпила на първото стъпало, тя неволно се обърна още веднъж и погледът ѝ се насочи към една врата в дъното на коридора. В този момент споменът я върна в това помещение и към думите, казани там, както и към вцепенението, което я бе сковало след това...

Беше на четиринадесет години. Единственото, разглезено дете на своите родители. Четиринадесетгодишно, замечтано, чувствително и уязвимо момиче. В стаята беше с леля Уинифред. Седяха в претрупаното с картини и украшения пространство и говореха за семейството. След дълбока въздишка Уинифред каза: „Баситови са били винаги важни хора. Жалко, че такова семейство отмира!“

— Но то не отмира, лельо Уинифред — учуди се Мики. — Аз съм тук, забрави ли?

Уинифред не отговори на въпроса ѝ, а само промърмори:

— Горд род! Аз съм единствената, която останах. Аз и моите деца! Кръвта е важна, Мики. Не някакви си хартийки. Хартийките не променят фактите. Можеш да носиш името Басит само по рождение, а не благодарение на документи за осиновяване.

— Документи за... осиновяване?

— Какво?

Уинифред се престори, че едва сега забелязва Мики до себе си.

— За какво ме питаш?

— Кой тук е осиновен? — попита Мики. — Какво имаш предвид, лельо Уинифред?

— Ами какво... — Уинифред закърши ръце, бръчките по челото ѝ се вдълбаха.

Мики чакаше и едва дишаше. Накрая Уинифред прошепна:

— Нищо, нищо, мое дете, тебе това не те засяга.

Просто размишлявах на глас.

— Разбира се, че ме засяга! — упорстваше Мики. Страхуваше се да разпитва повече за това, но не можеше да не узнае: „Аз ли съм осиновеното дете, лельо Уинифред? Мама и татко не са... не са мои родители, така ли?“ Уинифред преглътна:

— Мило дете — започна тя.

Това беше достатъчно за Мики, тя разбра всичко. Скочи от стола и като безумна хукна навън. Не можеше да чуе изплашения глас на Уинифред. Бързо изкачи тесните стълби към своята таванска стая и там за първи път чу шепнещите гласове и видя ужасните очи, които я наблюдаваха.

Къщата, дотогава неин дом, изведнъж ѝ опротивя след казаното от Уинифред.

Значи не беше от рода Басит! Не принадлежеше истински към тяхното семейство! Беше една натрапница и винаги щеше да си остане такава!

Така я намериха родителите ѝ, когато се върнаха вкъщи. Беше се свила в голямо кресло близо до таванския прозорец. В очите ѝ нямаше сълзи. С поглед, който не забелязваше нищо около себе си, тя гледаше втренчено към реката.

Когато ръката на майка ѝ я погали нежно по рамото, тя прошепна: „Защо не си ми казала досега истината? Защо ме остави да вярвам, че съм ваша родна дъщеря?“

Отговорите на майката, предпазливите обяснения на бащата не успяха да намалят отчаянието ѝ, те едва достигаха до съзнанието ѝ. Накрая майка ѝ избухна в сълзи, а баща ѝ каза: „Колко е жестоко да постъпиш така с едно дете!“

Уинифред тихичко хълцаше: „Не исках да го кажа, просто се изтървах.“ Скоро след това, Мики не можеше да си спомни точно кога, леля Уинифред напусна Басит Плейс. Но преди тя да си тръгне, Мики я бе чула да крещи: „Но аз съм твоя плът и кръв, Бенжамин Басит! Не е редно да ме гониш от къщата, мен и моите деца! Аз съм твоя плът и кръв... и децата ми са твоя плът и кръв...“ След това виковете ѝ преминаха в шепот: „А в това дете... в това дете тече кръвта на...“

Следващите месеци Мики прекара в леглото си в таванската стаичка, обкръжена от любовта на родителите си, които се грижеха за нея със самопожертвувателно търпение, докато страхът и отчаянието ѝ

постепенно избледняха, докато шепненето около нея затихна и тя отново се върна към живота.

Мики въздъхна, отклони поглед от вратата на стаята на Уинифред и се откъсна от спомените, които тя бе събудила в нея.

Това беше нейният дом. Тя се върна, за да докаже на себе си, че е надживяла миналото.

Остави куфарите в коридорчето и отвори вратата на своята стая. Пристъпи към прозореца и дръпна зелените завеси. В стъклото на прозореца се отразяваше финото ѝ бяло лице. Мики се засмя и момичето в стъклото ѝ отговори.

Като близначки сме, помисли тя. В следващия миг се изплаши, защото си спомни за слабостта на Уинифред към близнаците. Дано и тя да не стане особнячка като леля си... Мики бързо обърна гръб на прозореца. Предстоеше ѝ толкова много работа, а тя се заплесваше с подобни мисли! Отпусна се в едно кресло, взе от чантата си цигара и я завъртя между пръстите си...

През годините на нейното отсъствие от Басит Плейс разривът между Уорънови и Баситови бе позатихнал, недоразуменията — забравени. А и Уорънови се показаха много любезни и готови да помогнат, когато Мики и Бенет пристигнаха тук по повод смъртта на родителите ѝ. Въпреки това, когато след девет месеца научи, че Уинифред се кани да я посети в Копенхаген, Мики изпита неприятно чувство. Но Бенет разпръсна всичките ѝ натрапчиви мисли. И при пристигането на Уинифред Мики отново усети някогашната симпатия към леля си.

Седмица след отпътуването на Уинифред се появиха Александър, Ноа и Тиодора, за да прекарат няколко дни с нея и Бенет. Пътешествуваха из Европа и използваха възможността да се видят отново с Мики.

„Досега не си давах сметка колко съм стар бе казал, смеейки се, Бенет. Но с тези тримата къщата е като хан.“

Продължителен звън стресна Мики. Младата жена се завтече надолу по стълбите. Звукът секна в момента, когато тя вдигна слушалката и каза:

— Тук Басит Плейс.

Не получи никакъв отговор. По всяка вероятност някой беше сбъркал номера.

Когато се събуди, слънцето вече грееше в стаята ѝ. Птици пееха в клоните на дървото пред прозореца. Все още малко замаяна, тя седна на леглото и се усмихна. Какъв чудесен ден!

Надигна се и взе чантата си и погледна вътре. Писмото беше още там. Значи не е било сън. Затвори бързо чантата, взе един душ и се облече. После слезе долу. В коридора на първия етаж извърна глава, за да не погледне към вратата на стаята на Уинифред. В преддверието лампата още светеше. Тя я загаси, пристъпи към вратата и я отвори.

Слънчевите лъчи огряваха входното стълбище и... мъжа, който в този момент се надигаше от стъпалото, където бе седял.

— Надявам се, че спа добре? — попита Ноа Уорън, като се смееше.

— Да... да, разбира се — заекна объркано Мики.

— Ще ме поканиш ли на чаша кафе?

— Разбира се. Влизай!

Тя тръгна напред, а той я следваше.

— Искаш ли и нещо друго, освен кафе? — попита тя.

— Не, благодаря, аз вече закусих — той се засмя. — Аз не съм безделник, Мики, изкарвам си хляба.

— Така ли? Как?

— Знаеш, че рисувам — обясни той невъзмутимо.

— Разбира се, че знам — отговори тя бързо.

Ноа седна на един стол до кухненската маса, докато Мики извади чайник от шкафа, напълни го с вода и го постави на печката. След това извади чаши и чинийки и ги сложи на масата. Ноа я гледаше усмихнат.

— Ако рисуването не е работа и аз не продавам картини... от какво тогава ще живея? — попита я той.

Мики се поколеба, преди да каже:

— Мислех, че имаш собствено състояние и можеш да живееш от доходите си. Както майка ти, както Александър.

— Страшна си! Наистина ли си мислиш така?

— Поне досега мислех така — призна Мики.

— Мило мое дете — започна той и гласът му звучеше съвсем сериозно. — Уорънови са много бедни или поне така би казала ти. Уинифред получава малко долари, като лихва от някакви ценни книжа.

Те обаче едва стигат, за да живеят двете с Тиодора така, както изисква общественото им положение. Александър има известни амбиции, както знаеш, той е юрист и върши всичко, което може да му докара пари — разводи, посредничества и прочие.

— А ти рисуваш — подхвърли Мики.

Ноа кимна.

— Да. И от време на време продавам по някоя картина. Когато не мога да продам нищо и закъсам финансово, тогава отивам при Александър и му помагам няколко месеца. Нали и аз съм юрист по професия, не по призвание.

Мики не отговори нищо. Беше му обърнала гръб и запарваше кафето. Докато той говореше, тя отново си бе спомнила за писмото и за телефонните обаждания. Ръката ѝ, която държеше чайника, започна да трепери. Това не отбягна от погледа на Ноа.

— Мики, какво става с теб? — попита той. — Какво ти е?

— Какво да ми има, Ноа?

— Случило ли се е нещо? Беше оставила лампата в преддверието да свети. Видях я през прозореца.

— Е да, забравила бях да я угася — отвърна тя привидно спокойно. Пристъпи към масата с каната в ръка и напълни двете чаши. — Пък и може да ме е било малко страх — прибави тя, усмихвайки се.

Той вдигна очи към нея и погледите им се срещнаха.

— Има ли нещо общо с връщането ти в Басит Плейс този страх? — попита спокойно Ноа.

Мики сведе поглед.

— За мен тогава беше голям шок, всички го знаят. Но аз имах достатъчно време, за да размисля по този въпрос. Бях дъщерята на мама и татко, макар че не бях тяхно родно дете.

— Разбира се — добави Ноа. — Всички знаем това. Но на теб ясно ли ти е, Мики?

Тя не отговори на въпроса му, а продължи:

— И вие сте единствените ми роднини. Или има още някой? Освен тебе, Александър, Тиодора и майка ти?

— Не знам да има други — за момент Ноа я погледна смутено. — Защо питаш?

— Искях да зная — Мики вдигна чашата към устните си и отпи глътка кафе. Тя отново се замисли за думите от писмото: „Аз те

познавам. Но ти не ме познаваш.“

Дали има някой, освен Уорънови, който да се интересува от нея? Някой, който би желал да раздели с нея наследството? Който може би я мрази?

Ноа знаеше за нейната душевна драма. Той я беше чул да плаче, да вика и да нарича къщата свой враг. Ако сега му кажеше за обажданията по телефона, за писмото и за отчаянието си, той би могъл да си помисли, че е била достатъчна само тази едничка нощ, прекарана в къщата, за да я обхване отново онова душевно разстройство. Така че Мики не спомена нито думичка за телефонните обаждания и за писмото.

— Реши да останеш тук, така ли?

Тя кимна.

— Може би е най-добре за теб — призна той. След това на лицето му се появи иронична усмивка. — Чувам някаква кола. Това може да е само Уинифред. Може би води Ръниън и Бевис. Искаш ли да ги посрещнеш?

Мики вече тичаше към вратата:

— Разбира се! Много е мило от страна на майка ти, че иска да ми помогне — извика тя.

— Е, тогава аз изчезвам по-възможно най-бързия начин.

— Но защо, Ноа?

— За да ти спестя напрежението, което кръжи във въздуха, щом като ме види. Та значи...

Но беше вече късно.

— Мики, тук ли си? — викаше леля й. Мики се обърна още веднъж бързо към Ноа.

— Имаше ли да ми казваш нещо особено, след като дойде толкова рано? — попита тихо тя.

— Искях само да те видя — отвърна той също така тихо, преди да повиши глас: — В кухнята сме, мамо!

Малко след това на кухненската врата застана леля й. С бързи стъпки тя доближи до Мики и я прегърна. След това се обърна към Ноа:

— По какъв случай си станал толкова рано?

— Аз работя — отвърна той, кимна на Мики, мина покрай майка си и излезе.

Уинифред изстена:

— Понякога си мисля, че не е съвсем нормален — каза тя. Но май всички хора на изкуството са такива, нали? — хвърли поглед на Мики, преди да продължи:

— О, тази прекрасна къща! Как се радвам, че отново някой живее в нея. Ръниън и Бевис вадят нещата за чистене от колата.

Ръниън. Той беше единственият човек, с когото Мики можеше да разговаря. С тази надежда тя се устреми към изхода.

Пресрещна Ръниън на прага. Косата му, някога червеникава, беше посивяла, но големите му кафяви очи не бяха загубили топлотата си. Въпреки слабото си телосложение той беше пъргав и сръчен. Когато съзря Мики, той извика:

— Много съм щастлив да ви видя!

Мики се приближи с бързи стъпки към него и го целуна по бузата:

— О, Ръниън, сега вече знам, че съм си у дома! — каза тя развълнувано.

Когато отстъпи няколко крачки назад, разбра, че беше допуснала отново старата грешка. Бевис стоеше на вратата, дебела, с червено лице и посивели коси, с очи, изпълнени с омраза, насочени към Мики.

Винаги е било така. Бевис мразеше всеки, който обичаше Ръниън. Чувствата, които брат ѝ изпитваше, трябваше да бъдат само за нея.

Мики отиде при нея и усмихнато ѝ подаде ръка:

— Радвам се, че те виждам, Бевис!

— Значи все пак се върнахте? — Бевис едва докосна ръката на Мики и веднага я отдръпна. — Ей сега ще оправим къщата.

Когато влязоха с Уинифред отново в кухнята, Мики попита:

— Можеш ли да се лишиш толкова дълго време от Ръниън и Бевис, лельо Уинифред?

— Разбира се, мила. Знам колко си безпомощна сама. Такава си била винаги. Особено сега след всичко преживяно... Бедният Бенет. Ще направим за теб всичко, каквото можем.

Бевис се появи на прага на кухнята:

— Ще започнем с почистването отгоре. Съгласна ли сте, мадам?

Уинифред кимна.

В този момент телефонът зазвъня. Мики се забърза към преддверието, взе слушалката и се обади. Никой не отговори. По жицата се чуваше само тежкото дишане.

— Престанете с това? Престанете, разбрахте ли? — извика Мики и тръшна слушалката.

Бъбренето с Уинифред и планирането на различни неща продължи няколко часа. Най-после леля ѝ прибра златното си моливче в бележника и ги пъкна в чантата:

— Е, за днес стига. Наясно сме какви ще бъдат цветовете, нали?

— О, да — отвърна Мики. При това съвсем не беше убедена в необходимостта да се боядисва цялата къща. Все пак това беше добра идея и тя беше благодарна на Уинифред за предложенията ѝ.

— Няма да трае много дълго, най-много един месец — беше на мнение лелята. — Може би все пак ще решиш през това време да дойдеш у нас?

Мики поклати глава. В този миг телефонът иззвъня.

— Сигурно е Александър — каза Уинифред.

Мики беше вече избързала към апарата, вдигна слушалката, сигурна, че отново ще чуе тежкото дишане. Но този път беше наистина Александър.

— Бих искал да те поканя на вечеря, Мики — каза той. — Искаш ли?

Олекна ѝ, че не бе отново непознатият, затова отвърна радостно:

— С удоволствие, Александър.

След като Уинифред си отиде, на Мики не ѝ идваше наум какво да прави. Ръниън и Бевис работеха на първия етаж. Мики се въртеше около тях с надеждата да остане за няколко минути насаме с Ръниън, но Бевис беше неотлъчно до него, където и да идеше той.

Когато двамата най-после се сбогуваха, Ръниън каза:

— Подготвили сме всичко за бояджиите. След няколко дни ще дойдем пак, да видим докъде са стигнали.

Едва Ръниън и Бевис бяха напуснали къщата, когато телефонът отново иззвъня. Този път беше Ноа.

— Е, споразумяхте ли се с Уинифред? — попита весело той.

— Имаме големи планове. Ръниън и Бевис бяха тук, за да почистят.

— Ще дойдеш ли да вечеряш с мен, Мики?

— Ужасно съжалявам! Александър ми се обади преди малко — Мики се замисли за секунди и след това добави: — Но какво ни пречи да излезем тримата? Александър сигурно не е знаел, че си свободен.

— Не смятам, че това ще му хареса. А май че и на мене. Александър...

Ноа искаше сякаш да каже още нещо, но след това само се изсмя и заключи:

— Е, може ли тогава да излезем утре вечер, Мики?

— Съгласна съм.

— В седем. Бъди точна! — и преди Мики да успее да каже още нещо, той беше затворил.

И Мики остави слушалката, като се усмихваше. Бенет беше прав. Хубаво е да имаш семейство.

Тъкмо се канеше да се качи в стаята си, когато пред входа спря кола. Мики отиде до вратата. Пред портала стоеше колата на магазин за цветя. Шофьорът слезе, като носеше дълга бяла кутия. Когато я видя на вратата, попита:

— Вие ли сте Мериън Мейфийлд?

Тя кимна.

— Цветя за вас — подаде ѝ кутията и тръгна обратно към колата.

Мики го проследи с поглед, преди да се прибере. Отвори кутията на масичката под огледалото със златна рамка. Вътре имаше две еднакви клончета с тъмночервени цветове. Те така ухаеха, че на човек му спираше дъхът. Никога досега не беше виждала такива цветове. Усмихвайки се, тя извади от кутията малката картичка. Черно мастило и печатни букви!

„Аз те познавам. Но ти не ме познаваш.“

Мики потрепери. Трескаво хвърли картичката в кутията и потърси по нея адреса на магазина за цветя. Намери го.

Картичката на Бен Джонсън беше още в чантата ѝ. Мики се качи в стаята си и извади визитката. След това си сложи една бяла шапка и

отново слезе по стълбите. Избра номера и нетърпеливо зачака. Най-после някакъв глас се обади. Мики попита за шофьора Бен Джонсън и помоли да го изпратят на Басит Плейс. Отговориха, че той ще ѝ се обади след малко.

Мики затвори грижливо задната врата и всички прозорци. След това грабна бялата кутия и напусна с нея къщата. Застана пред стълбището и зачака Бен Джонсън. Не ѝ се наложи да чака дълго. Бен се усмихваше, когато спря до нея и ѝ отвори бързо вратата на колата:

— Не мислех, че толкова скоро ще ме повикате — каза той. — Беше ли всичко наред вчера, когато пристигнахте?

— Да — отвърна Мики, седна и каза адреса на магазина за цветя.

— Джорджтаун — повтори той. — Не е далеч. Скоро ще стигнем там.

Той подкара колата и когато излезе от портала и зави по улицата, попита със странен поглед към огледалото:

— Не обичате ли цветята?

Мики се поколеба, а след това отговори бързо:

— О, да, много, но искам да зная кой ми ги е изпратил.

— Че нямаше ли картичка?

— Имаше, но без име.

След малко колата спря пред магазина за цветя.

— Ще ви чакам тук — каза Джонсън.

Тя му благодари и влезе в магазина.

— Получих днес тези цветя — започна Мики, като отваряше кутията. — Може ли да ми кажете кой ги е изпратил?

— Да не би да съм забравил да сложа картичката? — попита уплашен мъжът. — Това е непостиимо, но знаете ли колко поръчки...

Мики го прекъсна:

— Имаше картичка, но без име. Помислих, че можете да си спомните кой...

Сега на свой ред той я прекъсна:

— Картичка? Без име? Тогава аз не съм виновен, нали? — той се усмихваше доволно. — Това е добре, я да видя цветето. Ами, разбира се, това са цветовете на два еднакви клона, като близнаци са. Спомням си, но... — той замълча и заразглежда Мики през очилата си. — Ама вие да не се майтапите с мен, аз съм стар човек и не разбирам много от шегите. Ако вие, младите, си мислите...

— Няма никаква шега отвърна възбудено Мики — просто искам да зная кой ми е изпратил тези клонки, нищо повече!

— Та нали точно това говоря и аз съвсем объркан — каза цветарят. — Вие бяхте тази, която направи поръчката.

— Аз? — изумено попита Мики.

— Разбира се. Или... чакайте, май не сте вие, като ви гледам сега. Не, не, все пак сте вие.

— Значи цветята е поръчала жена — попита Мики и продължи: — И тя е изглеждала като мен?

Мъжът кимна и взе отново вестника си, като каза:

— И повече нищо не знам.

— Тя, значи, е висока колкото мен, имала е моя цвят на косите, била е на моята възраст, така ли? — запита твърдо Мики.

Мъжът измърмори нещо, което означаваше съгласие.

— И кога стана това?

— Днес сутринта, веднага след като отворих магазина. Тя плати и си отиде. Това беше всичко. Намерих клонките и ви ги изпратих.

— И вие не знаете как се казва.

Той не отговори, а само присви рамене. Мики се обърна към изхода.

— Вземете си цветята, те са платени — извика той подире ѝ.

— Не ги искам — му отговори Мики с изтънял глас и напусна магазина.

Те седяха в сепарето един до друг на покритото с плюш канапе. Александър гледаше Мики втренчено.

— Знаеш ли каза той — винаги съм знаел, дори когато беше още съвсем малка, че ще станеш красавица.

— Наистина ли? — попита го Мики със смях. — За това обаче нямаше навремето никакви изгледи. Големи очи, изпъкнали скули, това беше единственото, което можех да покажа. А и днес няма нещо повече — добави тя.

— Не си се променила много. Въпреки че би могла да понапълнееш мъничко. По-рано не бях много мил с тебе. Надявам се обаче, че си ми простила. Наистина, винаги съм те обичал.

— Това едва ли ще ти повярвам, Александър — отвърна Мики с усмивка.

— Малките момчета са си малки момчета — лицето му беше розово и гладко избръснато, сините му очи я гледаха изпитателно. — Може би не ми вярваш — продължи той, — но когато те видях в Копенхаген, ми се доця нещата да стоят по-другояче. Ти... цялото ни семейство... струва ми се жестоко, че сме се отчуждили толкова много.

— Но, Александър, това съвсем не беше така.

— Всичките тези години...

— Тогава бях в интерната, а след това се омъжих за Бенет...

— Въпреки това можехме поне да поддържаме връзка. Всички не постъпихме правилно, всички. Но сега искам да поправя тази грешка, Мики.

Тя му се усмихна:

— Ти вече го направи — му каза тя много сърдечно. В този момент беше готова да му разкаже всичко за писмото, телефонните обаждания и цветята.

— Ние ще се грижим за теб, Мики.

Някакъв особен оттенък в гласа му ѝ подсказваше, че той има предвид психическата ѝ травма. Вътрешен глас я предупреди: „Не казвай нищо на Александър. На нито един от Уорънови.“

— Александър, Бенет ти предаде всички документи на баща ми, нали? — попита тя, отклонявайки темата на разговора.

— Да, той смяташе, че така е най-добре. А ти не се тревожи за нищо. Аз ги пазя добре. Указанията на Бенет и неговите желания са ми напълно ясни. Така ги е формулирал, сякаш е адвокат.

— Искам да ги прегледам, Александър, за да имам представа за материалното си състояние.

— Бенет ми имаше толкова голямо доверие, че ми предостави пълна свобода. Не искаш ли и ти да направиш същото?

— Разбира се, Александър — отвърна припряно Мики. — Но все пак искам да зная с какво разполагам. Това не означава, че ти не бива да управляваш състоянието ми, както намериш за добре.

Пред къщата се чуваха гласове. Мики слезе бързо по стълбите. Бяха дошли бояджиите.

— Предполагам, че знаете откъде да започнете? — попита Мики.

Шефът на групата кимна:

— Мис Уорън ми е записала всичко.

Успокоена, Мики влезе в кухнята. Тъкмо довършваше кафето си, когато пристигна Уинифред, елегантна, фризирана и докарана като грандама. Седна до Мики пред масата и прие с благодарност чашка кафе.

— Радвам се, че бояджиите дойдоха навреме — каза тя. — Толкова е трудно да се намерят работници за кратко време. Те са от една нова фирма, а и с пари можеш да постигнеш всичко.

Докато произнасяше последните си думи, тя отвори чантата си и след известно ровене извади от там изрезка от вестник, която подаде на Мики:

— Може би не си видяла още това, Мики, от вчерашния утринен вестник е.

Мики пое вестника и прочете: „Мериън Басит се завърна“

По-нататък пишеше: „Мики Басит Мейфийлд, наследничката на състоянието на Басит, вдовицата на Бенет Мейфийлд, се завърна за неопределено време на Басит Плейс.“

— Но откъде могат да знаят всичко това? — попита Мики съвсем объркана.

— Аз им се обадох по телефона — отвърна Уинифред. — Когато научих от Александър, уведомих редакцията.

— Но защо, лельо Уинифред?

— Мики, мила моя, Баситови са важни хора във Вашингтон. Трябва да разбереш това. Хората се интересуват от теб.

— В деня, в който пристигнах? — промълви Мики замислено.

— Да, същата сутрин — потвърди Уинифред. — Между другото, когато бяхте тук с Бенет за погребението на родителите ти, и тогава мисля, имаше съобщение във вестника. Някъде сигурно съм запазила екземпляра. Ще го потърся и ще ти го дам.

— Не е необходимо — отби това предложение Мики.

Уинифред промени веднага темата:

— Предполагам, че не си размислила и не си взела друго решение по въпроса за цветовете. Ако все пак имаш друго намерение, трябва веднага да кажеш, после ще бъде късно.

— Не, не съм — разсеяно отговори Мики.

— И тъй като имаш достатъчно пари, можеш да си позволиш каквото поискаш — продължи Уинифред. — Не можеш да си представиш какво означава в този живот да притежаваш пари. Ти не знаеш и никога няма да го разбереш.

Уинифред замълча. В кухнята настъпи тишина. Затова пък се чуваше по-ясно шумът от бояджиите.

„Дали Уинифред ми намеква за нещо“ — се питаше Мики. Ноа й беше разказал, че доходите на Уинифред са нищожни и едва стигат за задоволяване на нуждите ѝ и тези на Тиодора. Дали Уинифред се надява Мики да ѝ предложи нещо?

Уинифред повдигна вежди и след това се разсмя:

— Сигурно ти се струва странно, Мики, че аз поех ръководството, нали, мила? Но аз съм много по-възрастна от тебе и имам много повече опит, а искам и да ти помогна.

— Много си мила.

— Прекарахте ли добре снощи с Александър?

— О, да, беше много приятно.

— Той умее да забавлява, ако мога да кажа това като негова майка — каза гордо Уинифред. — Не намираш ли?

Мики кимна в знак на съгласие.

— Той е силен и сигурен мъж, на когото можеш да се облегнеш. Аз поне така смятам и се надявам, че и ти след време ще се съгласиш с мен. Предполагам, си забелязала вече, че Александър те обожава, и то отдавна.

Мики я погледна изумено. Уинифред сякаш не забелязваше учудването ѝ, изправи се и започна да надява ръкавиците си.

— Време е да тръгваме — каза тя. — Нали си готова.

— Готова ли, за какво? — попита Мики, без да разбира нещо.

— За покупките, разбира се — тя погледна Мики строго и продължи с нескрита нотка на нетърпение: — Мило дете, би трябвало да си спомниш! Искаме да отидем в Джорджтаун, първо във фабриката за тапицирани мебели, а след това в различни магазини за килими. Нали вчера го решихме.

Мики скочи от стола:

— Разбира се, отивам само да си взема чантата.

Мики следваше покорно Уинифред от един магазин в друг. Палецотото августовско слънце, Уинифред, която не преставаше да говори, а и тези безброй хора наоколо — всичко това изглеждаше на Мики като недействителен, лош сън...

Писма повече не бяха идвали, пък и обажданията секнаха. Може би тази дяволска игра беше свършила?

Мики се върна вкъщи с такси, след като се бе сбогувала с Уинифред. Като преминаваше прага на Басит Плейс, отново чу оня шепот. Въпреки горещината Мики изстина. Силен смях ѝ припомни, че бояджиите са още тук. Отдъхвайки си, тя прекрачи прага. Тъкмо се канеше да се съблече, когато телефонът позвъня. Беше Ноа.

— Остава ли уговорката за седем часа? — попита той.

— Разбира се. Защо?

Той се поколеба, а след това каза:

— Уинифред ми се обади току-що, беше на мнение, че си капнала, а и гласът ти звучи така.

— Сега се прибирам...

— Е, добре, значи в седем!

Едва беше поставила слушалката, когато телефонът отново иззвъня. Предполагайки, че Ноа е забравил нещо, тя вдигна слушалката и каза:

— Ноа? — не получи отговор. Отново се чу само тежкото дишане. Мики постоя така няколко секунди и след това положи слушалката. Дяволската игра продължаваше.

Мики беше облякла елегантна червена рокля и красив жакет. Тъмните очи на Ноа я гледаха насмешливо:

— Много си хубава! И всичко това заради мен!

Тя се изчерви против волята си и попита припряно:

— Къде ще отидем?

— Най-напред ще хапнем. Някъде, където има хубав изглед, а след това... — той присви рамене — е, после ще видим.

Намериха маса на покривната тераса на един хотел. Оттам имаше чудесен изглед към целия Вашингтон. Мики отпиваше от аперитива си, като се възхищаваше на великолепната гледка.

— Ти все още ми приличаш на спяща принцеса — каза изведнъж Ноа. Много учудена, Мики се обърна към него:

— Така ли?

— Не си ли спомняш?

Да, спомняше си, градината им в Копенхаген. Беше набрала цветя, а Ноа стоеше до нея. Ноа... с характерната си скептична усмивка, с черните си насмешливи очи. Без никакъв повод той ѝ бе казал: „Приличаш ми на спяща принцеса, Мики. Кога най-сетне ще се събудиш?“

Мики се засмя:

— Спомням си, Ноа.

Гласът му звучеше нежно, когато я попита:

— Мики, защо се страхуваш?

— Не мога да разбера какво имаш предвид?

— Наистина ли не разбираш? — очите му се присвиха. — И все пак, откакто се върна, ти изпитваш страх.

Тя поклати глава и присви устни.

— Няма ли поне един човек на този свят, комуто да имаш вяра, Мики?

На кого да се довери? Ноа ѝ се бе обадил, след като се бе прибрала. Само секунди след това телефонът иззвъня. Дали не ѝ завижда за богатството и затова да я мрази? А Уинифред? Въздишайки, тя ѝ бе казала, че никога няма да има финансови затруднения. Упрек ли беше това? Дали леля ѝ не я мразеше, защото тя, осиновената от Баситови дъщеря, наследи всичко, докато Уинифред и децата ѝ се бяха надявали те да получат наследството. А Александър? Защо не ѝ разреши да хвърли поне един поглед върху документите, оставени от баща ѝ? Дали в тези документи нямаше нещо, което тя не трябваше да

знае? Ами Тиодора, която мислеше само за тоалети и за приятен живот? Все неща, за които бяха необходими пари...

Преди Ноа да изпрати Мики до Басит Плейс, той я покани в апартамента си да пийнат нещо.

— Сега можеш да видиш как живея — обясни той. — Известно ти е, че Уинифред, Александър и Тиодора живеят заедно. Но аз предпочитам да съм сам.

Апартаментът се състоеше от три помещения. Бяха наредени приятно и всичко беше много чисто и добре поддържано. Ателието беше отворено. Мики влезе и известно време се спря пред картините, опрени до стената. Накрая го запита:

— Обичаш работата си, нали?

— Затова я върша — отвърна Ноа.

— А парите... парите не са от значение за тебе, така ли?

Ноа се усмихна:

— Позна Мики, сега знаеш моята тайна. Какво ли не бих дал да узная твоята!

— Чудесно е, че сме тук — каза Уинифред. Тя се облегна назад, бялата ѝ коса блестеше на светлината. — Всички заедно сме отново на Басит Плейс, както едно време.

— Да, чудесно е — измърмори Тиодора. На розовото ѝ лице бе изписано доволство. Ръката ѝ си играеше със скъпо колие от перли, дарено ѝ от Мики.

Мики не можеше да проумее как се случи така, че подари на Тиодора колието от перли, че Уорънови се озоваха на Басит Плейс. Спомняше си само как Уинифред избра цвета на боите за собствената си стая, а след това и за стаите на Александър и Тиодора.

Чувствата на Мики бяха неопределени. От една страна, мисълта Уорънови да са непрекъснато наоколо не ѝ беше особено приятна, а от друга, си казваше, че след като реши да остане вкъщи, на Басит Плейс, то не би могла да живее сама. Мислеше си още и за Бенет и бе сигурна, че той би одобрил това нейно решение.

Само Ноа не беше съгласен.

— Това е изключително смешно! А аз си мислех, че вече си пораснала.

— На мен пък ми се струва, че е разумно — се опита да му противоречи Мики.

— Съвсем не е.

Той отказваше да се обоснове, както отказваше и да се присъедини към семейството, въпреки упоритите опити на Уинифред да го придума.

— Не, благодаря, майко, аз не съм Басит.

— Разбира се, че си — отвърна майка му. — Ти си кръвен роднина на Бенжамин Басит. Ти си много повече Басит, отколкото...

Уинифред изведнъж замлъкна, а Мики продължи наум изречението ѝ: „Ти си много повече Басит от Мики.“ И това беше неоспорима истина въпреки всичко, което ѝ бяха издумали родителите ѝ: „Мики, ние те взехме, когато беше само на два дни. Ти си наше дете. Ти принадлежиш на нашето семейство, ти си наша.“ Бяха ѝ разказали още, че майка ѝ била млада и хубава, омъжена за войник, който загинал на фронта в Италия. Тя искала да я задържи, но съвсем сама, без никаква помощ, нямало да се справи и затова се съгласила с осиновяването ѝ. Няколко дни по-късно и тя починала. Това беше всичко, което Мики знаеше.

Влизането на Александър прекъсна мислите ѝ. Той поздрави майка си, Тиодора и накрая Мики. Тя му отправи въпросителен поглед.

— Донесе ли документите на татко?

Той поклати глава, смеейки се.

— Но ти ми обеща, Александър. Много те моля, искам да ги прегледам.

— Разбира се. Утре ще ти ги донеса...

Мики не беше съвсем убедена, тъй като на два пъти ѝ беше обещавал, без да удържи на думата си.

— Въпреки всичко не мога да разбера, защо искаш да занимаваш хубавата си главица с тези неща?

— Искам да ги видя, Александър. Бенет вършеше всичко за мен...

Изведнъж тя замлъча и очите ѝ се напълниха със сълзи...

— Бенет възложи на мен тази задача — каза Александър.

— Така е — призна тя, — но въпреки това искам утре да ми донесеш документите! Тонът, с който каза тези думи, беше необичайно рязък. Александър присви очи.

— Мики, обещах ти — неговият глас звучеше студено.

Настъпи неловко мълчание, прекъснато от позвъняването на телефона. Миг след това Ръниън показа посивялата си глава и каза:

— Мистър Александър, викат ви на телефона.

Той излезе. Малко след това и Мики го последва.

— Къде отиваш? — я попита Тиодора и когато Мики обясни, че отива да си вземе цигарите, Тиодора се показа необикновено услужлива, като предложи тя да ѝ ги донесе, но Мики отказа. Във всекидневната намери цигари, запали една и тъкмо се канеше да се върне в столовата, където бяха всички, когато чу Александър да казва приглушено:

— Колко пъти трябва да ти казвам да не ме търсиш тук! — той замълча за момент, заслуша се, после продължи: — Не мога да променя нещата и прави това, което ти казвам! Важно е!

Мики се върна в столовата. Междувременно Бевис беше поднесла кафето. Мики седна, като гледаше втренчено пред себе си. Питаше се защо Александър не иска да го търсят тук по телефона. Когато се върна при тях, той каза:

— Извинявам се, търсеше ме мой клиент...

— Това са неудобствата на успеха — подметна Тиодора.

Александър се обърна към Мики:

— В Джорджтаун са открили нов бар преди няколко дни. Искаш ли да отидем да го видим?

— Не, моля те, не днес — отвърна Мики.

— Но, мило дете — намеси си Унифред, — не мислех, че ще останеш вкъщи тази вечер. Никак не ми харесва мисълта да те оставим тук сама, но аз имам днес бридж, а пък Тиодора има среща.

Но Мики не отстъпи. Унифред напусна стаята с въздишка и отиде да се приготви за вечерта, която щеше да прекара в игра на бридж. Тиодора и Александър също излязоха. Малко след това Мики чу как външната врата се хлопна. Тя изпи още една чаша кафе, преди да се качи в стаята си. Взе една книга и се разположи в креслото. След известно време чу отново шум от затварянето на външната врата. Знаеше, че Ръниън и Бевис са се оттеглили в тяхното жилище над гаража. Беше сама, съвсем сама. Мики затвори книгата и се облегна на креслото. Бе цялата слух. Седя така известно време.

Телефонът извънтя. Мики погледна деривата, който се намираше в нейната стая. Уинифред и Ръниън също имаха дериват. Сигурно Ръниън щеше да се обади пръв и ако търсеха нея, щеше да натисне бутона... Сигналът прозвуча повторно. Тя вдигна слушалката, но не чу нищо, освен познатото тежко дишане. Затвори телефона, ръката ѝ трепереше, когато натисна бутона, който беше сигнал за Ръниън. Той се обади веднага:

— Викате ли ме, или сте натиснали бутона по погрешка? Тези нови апарати никога не работят като хората...

Тя го прекъсна:

— Ръниън, мен ли търсеха?

— Да, да. Не можахте ли... — тя отново го прекъсна:

— Дали Бевис може да ни чуе, Ръниън?

— Не, тя е пред телевизора. Има ли нещо? Прекъснаха ли ви?

— Не, но се чудя, кой може да ме търси? Мъж ли беше, или жена? — Ръниън замълча за миг.

Мики знаеше, че той размисля, и изведнъж съжали, че му зададе този въпрос. Накрая ѝ заяви:

— Сега ще дойда при вас.

— Не, това не е...

— След минута съм при вас — каза той и затвори телефона.

Мики побърза да слезе в кухнята. Ръниън дойде и едва прекрачил прага, я запита:

— Какво има, мис Мики? Не знам кой беше. А вие не знаете ли? Някой каза само: „Мис Мейфийлд.“ Беше приглушен, шепнещ глас. Защо?

Тя седна на един кухненски стол. Краката ѝ се подкосиха.

— Не знам какво да правя, Ръниън — каза тя тихо.

Той седна срещу нея:

— Разкажете ми всичко!

И тя му разправи за телефонните обаждания, за писмото, за двете еднакви цъфнали клонки с картичката.

Той гледаше замислено.

— Пазите ли ги още тези писма? Бих искал да ги видя, мис Мики.

Тя отново се качи в стаята си и донесе писмата.

Ръниън ги прочете внимателно. Накрая поклати побелялата си глава.

— „Аз те познавам, но ти не ме познаваш“ — повтори той. — Какво ли може да означава това?

— Не зная.

В гласа му се чувствуваше сподавен гняв, когато каза:

— Аз ще го открия. Ще приключа с тази мистерия. Не се тревожете повече за това. Ще се погрижа за тази работа.

Той си тръгна, като отнесе със себе си двете писма. Мики се върна в своята стая, облегна се на креслото и затвори очи. Клепачите ѝ трепереха.

„Аз те познавам, но ти не ме познаваш...“

На външната врата се позвъни. Като подгонена Мики препусна надолу по стълбите и отвори рязко. Беше готова на всичко.

Ноа ѝ се усмихваше:

— Защо тичаш като луда, дойдох да те видя — изведнъж замълча и усмивката му изчезна. — Мики, какво се е случило?

Тя се хвърли в прегръдките му:

— Толкова съм щастлива, че си тук.

Той я притискаше здраво, като гладеше косата ѝ.

— Кажи ми, Мики!

Думите му като че ли я накараха да се опомни. Уплашена и изненадана от самата себе си, от своята реакция, предизвикана от ненадейното му появяване, тя се обърна и промълви тихо:

— Няма нищо, Ноа.

Тъмните му очи я гледаха загрижено. Но вместо да я измъчва с други въпроси, той само каза:

— Какво мислиш за една малка разходка с колата?

Мисълта да избяга от тази къща, дори само за кратко време, беше много привлекателна. Мики наметна набързо едно манто и последва Ноа. Пътуваха дълго, без да си продумат. Мълчанието и равномерният шум на мотора накараха Мики да се отпусне и да почувствува благодатна умора. Страхът и колебанията ѝ избледнях.

Накрая Ноа все пак проговори:

— Не искаш ли да ми кажеш какво се случи, Мики? Не че ми е неприятно, когато се хвърляш в обятията ми. В никакъв случай не

искам да мислиш подобно нещо. Но ти беше толкова разстроена и аз бих искал да зная защо.

Мики поклати глава. Беше разказала всичко на Ръниън. Той щеше да ѝ помогне. Не искаше сега да се довери и на Ноа.

— Бях много... да, бях много радостна, че те виждам — измърмори тя.

— И защо?

Страните ѝ горяха. Тя не му отговори, а той погледна навъсено:

— И друг път да се хвърляш така в обятията ми!

Тя повдигна ръце, като чели да се отбранява:

— Ноа, моля те!

— А аз си помислих, че с тази забележка бих могъл да те развеселя.

Когато се върнаха на Басит Плейс, Александър, явно раздразнен, стоеше пред вратата.

— Мислех, че искаше да си останеш вкъщи — посрещна той Мики.

— Ноа намина и ме покани да се поразходим и аз реших, че това е добра идея.

— Така, така, Ноа бил наминал — повтори той думите ѝ. Гласът му не предвещаваше нищо добро. — Защо не си признаеш, че си го очаквала?

— Момент, моля! — се намеси Ноа.

— Ти си затваряй устата — нахвърли се Александър. — Знам ти номерата и знам какви са намеренията ти — той отново се обърна към Мики:

— Какво ще кажеш за свое оправдание?

— Няма да кажа нищо, защото не виждам никаква причина да ти давам отчет за това, което върша.

— Но щом си искала да се разходиш, аз бях на твое разположение — отвърна той ядосано, само думичка да ми беше казала.

— Не искам да излизам с теб. Мисля, че това обяснение ти е достатъчно — опита се да мине покрай него и да влезе в къщата, но той я хвана грубо за ръката. В следващия момент Ноа се изпречи между двамата. Силен удар улучи Александър в рамото и го изтласка встрани.

— Ти, братко, май се забравяш!

Александър погледна разярено Мики и Ноа, рязко се извърна и влезе в къщата. Ноа се хилеше подигравателно:

— Ето ти новост! Братята Уорънови загубиха разсъдъка си от любов към теб.

— Искам да поговорим, Мики — каза Александър на следващата сутрин, когато Мики слезе от стаята си.

— Нека да забравим за случилото се снощи — каза Мики.

— Изглеждаш толкова разстроена — продължи Александър. — Надявам се, Мики, много се надявам, че не ми се сърдиш, задето снощи бях така... така... Но ти трябва да ме разбереш, не успях да се овладея. Съжалявам много.

— Не мисли повече за това — отговори тя съвсем равнодушно.

— Но как може да не мисля! Не разбираш ли, Мики? Аз те обичам и единственото ми желание е да се грижа за теб...

Тя го гледаше така, сякаш не го виждаше. В погледа ѝ се четяха гняв и огорчение. Как можеше да изговори тези думи, когато от смъртта на Бенет бяха минали едва няколко месеца.

— Винаги съм те обичал. Спомняш ли си, още като деца...

Мики си спомняше, да, как я дразнеше и как играеше с нея само тогава, когато нямаше наблизо друго дете. А от своя страна за себе си си спомняше, че играеше с него само тогава, когато го нямаше Ноа.

Когато Мики влезе, Унифред, която закусваше, ѝ се усмихна.

— Представи си, Тиодора още спи! А аз си мислех, че можем да се поразходим по канала. Тя напълни отново чашата си и продължи: — Но можем да отидем само двете?

— Не искам да се разхождам днес — каза Мики.

Кафеникавосивите очи на Унифред я погледнаха тъжно.

— Извинявай, но съм загрижена. Имам неприятното чувство, че тази караница с Александър...

— Моля ти се, лельо Унифред, няма нищо общо с това.

Унифред се опита да се усмихне дяволито:

— Разбира се, че няма. Просто една караница между влюбени...

— Между влюбени ли? — попита студено Мики. — Сигурна ли си, че тук някой е влюбен?

По страните на Унифред се появиха червени петна:

— Ако не е така, моля те много да ме извиниш — отвърна тя сконфузено. — Така си въобразявах. Напоследък ми се струваше, че ти и Александър...

— Моля те, лельо Унифред — прекъсна я рязко Мики — що се отнася до мен, аз нямам абсолютно никакви намерения. Забравихте ли, че Бенет едва преди...

Уинифред протегна ръка през масата и нежно я положи върху дясната ръка на Мики.

— Ти си толкова млада — каза тя нежно. — Не е хубаво жена като теб да остане сама. Ти и Александър си подходите. Ако е само заради Бенет...

Мики се ядоса. Постави чашата на чинийката и се изправи.

— Моля те, не желая да чувам подобни думи, лельо Уинифред!

— Но, мило дете...

— Говоря съвсем сериозно. И няма да променя решението си! — почти изкрещя Мики, напусна трапезарията и се качи в стаята си.

Беше късен следобед. Мики седеше на едно от креслата в стаята си с книга в ръка, когато на вратата се почука. Тиодора се провикна, без да влиза:

— Мики, тук ли си?

— Да, влез! — извика на свой ред Мики.

— Ела долу я — помоли Тиодора.

— Една приятелка, Виви, ми дойде на гости, искам да ти я представя. Сигурно ще ти хареса. Тъкмо прием чай.

Мики се поколеба за миг, преди да последва Тиодора във всекидневната. Момичето, което ѝ представи Тиодора, беше около двадесет и осем годишно, с черна коса и черни очи, и имаше вид на манекен.

— Мики, това е Вивиън Стар — каза Тиодора с благоговение. В този момент тя приличаше на малко възхитено момиченце.

Вивиън не се хареса на Мики, но въпреки това тя ѝ се усмихна и остана, колкото да изпие с тях чаша чай и да размени с гостенката няколко банални изречения. Когато се връщаше към стаята си, срещна Уинифред:

— Как си, по-добре ли се чувствуваш? — попита тя.

Мики ѝ се усмихна с мъка и каза:

— Тиодора има гостенка, във всекидневната са.

За миг ѝ се стори, че леля ѝ иска да каже нещо, но тя се обърна и тръгна към всекидневната. Мики я чу да се провиква с голяма изненада в гласа:

— Вивиън Стар, какво правиш тук?

Не успя да чуе отговора на Вивиън.

Като се върна в стаята си, Мики отново взе книгата и седна в креслото до прозореца. Опита се да се съсредоточи върху това, което четеше, но не ѝ се отдаваше.

Изведнъж чу шум отвън и пред прозореца ѝ се появиха двата пръта на алуминиева стълба. Тя бавно се опираше към стената и след това се показа главата на Ръниън. Мики му махна приятелски. Смътно си спомняше за един разговор, че трябва да се прегледат уллиците на покрива и че Ръниън трябва да извърши това.

Тъкмо се канеше да стане и да каже на Ръниън, че за тази работа има време и утре, когато стълбата неочаквано се заклати и Ръниън заедно с нея, отворил устата си за вик, който така и не се чу, падна. Той простря ръце към прозореца с надеждата да намери там опора и в следващия миг изчезна. Шумът от падащата стълба се чу непосредствено след тъпия звук от падащо тяло. Обхваната от паника, Мики се завтече надолу по стълбите, навън в хладната септемврийска вечер.

Александър беше вече на местопроизшествието и се навеждаше към Ръниън. Тиодора тичаше след Мики. Унифред и Бевис се появиха едновременно на прага, но Бевис беше първата, която коленичи до брат си.

Времето като че ли беше спряло. Накрая Александър се надигна.

— Съжалявам — каза той, обръщайки се към Мики. — Ръниън е мъртъв.

Бевис се изправи. Тя хвърли към Мики поглед, изпълнен с омраза:

— Тя е виновна! Ако не се беше върнала, нямаше да сме тук. Тогава Ръниън щеше да бъде жив. Тя е виновна.

Сълзи се стичаха по страните на Мики, която се извърна, за да не гледа обвиняващия поглед на Бевис. Изведнъж почувствува нечия ръка да я прегръща и глас, който заповядваше на Бевис:

— Бевис, престани, стига вече!

Ноа! Той я държеше и ѝ шепнеше:

— Това е ужасен нещастен случай. Не гледай натам, Мики!

— Не беше нещастен случай — бавно каза Мики.

Обясниха, че стълбата се е плъзнала по бетонираната пътека, Ръниън е паднал и си е счупил гръбнака. Погребаха го и след няколко

дни забравиха за съществуването му.

Само Бевис мислеше още за брат си. И Мики. Тя му беше разказала за всичко, случило ѝ се на Басит Плейс, и той беше обещал да ѝ помогне. Затова ли трябваше да умре? Кой му беше поръчал да провери уллиците? Какво се бе случило с писмата, които му бе дала?

Някакъв страх възпираше Мики да попита Бевис за всичко това.

Изчака да минат още няколко дни. Още една седмица. Нищо не се случваше.

Една сутрин Бевис се появи в стаята ѝ. Носеше в ръка няколко пакета.

— Току-що ги предадох за вас, мис Мики — каза тя.

Когато Бевис напусна стаята ѝ, Мики погледна пакетите и поклати глава. Бяха адресирани до нея и изпратени от един магазин на Джорджтаун. Много предпазливо тя ги разтвори. Не намери нито картичка от Александър, нито някакъв знак от изпращача. Съдържаха една чудесна, скъпа бледозелена копринена рокля, гарнитура бледозелено бельо с дантели и бродерия и един бледозелен пуловер. Мики гледаше като втрещена. Какво означаваше всичко това? На прага на стаята се появи Уинифред:

— Мики, исках само да ти кажа... — започна тя и занемя, когато видя пакетите на леглото... — Какво е това? — попита, като се приближаваше. — Кога ги купи? — тя поглади с ръка копринената рокля и бельото и продължи: — Чудесни са, великолепни!

— Но аз не съм ги купувала — извика Мики, В следващия миг съжали, че каза това.

— Не си ги купила ли? — повтори Уинифред. — Но, мила моя, кой тогава го е сторил? Или е подарък? Разбира се, така ще е.

— Но няма никаква картичка.

Уинифред се усмихна:

— В магазина сигурно са забравили да я поставят. Сега ще се обадя и ще разберем.

— Не — извика Мики, — остави!

— Но защо, Мики?

Мики се опита да придаде на гласа си повече твърдост:

— Аз ще се погрижа за това, лельо Уинифред.

След като лелята напусна стаята, Мики наистина се обади в магазина. Сведението, което ѝ дадоха, беше такова, каквото и

очакваше. Някаква млада дама била купила всичко това и поръчала да ѝ го изпратят. Дала името на Мериън Мейфийлд. Когато попита как е изглеждала, продавачката ѝ съобщи, че дамата била висока около един и петдесет и три и била много стройна. После помоли госпожата, ако има повече въпроси, да бъде така добра и да дойде в магазина. Мики отговори, че ще намине.

Когато слезе долу, Унифред я попита:

— Откри ли нещо. Не ти ли казаха, че сама си купила нещата?

— Но аз не съм ги купувала — извика Мики.

— Може би си забравила. Последните дни беше толкова объркана, че...

— Отивам сега в града, таксито ще дойде всеки момент — я прекъсна Мики.

Таксито наистина дойде и Мики се качи. Бен Джонсън ѝ се усмихна, преди да каже:

— Бях си помислил, че сте ме забравили. Вече няколко дни не сте ме викали.

— Много неща се случиха междувременно.

Той изкара колата през портала и зави по улицата.

— Все неприятни ли?

И тогава тя му разказа за писмата, за телефонните обаждания, припомни му за двете клонки. Докато тя говореше, той не я погледна. Но тя видя в огледалото как сбърчи вежди.

— Всичко е много странно и не ми харесва, съвсем не ми харесва — промърмори той, — а сега и тази рокля, и другите неща, които вие изобщо не сте купили. Искате да ви закарам до магазина, нали?

Мики кимна. След малко те стигнаха до целта на пътуването им. Бен предложи да я изчака.

Мики влезе в магазина. В първия момент продавачката също я взе за дамата, която е купила дрехите. Но след като внимателно разгледа Мики, каза:

— Не, не бяхте вие. Много ѝ приличате, но все пак има известна разлика. Вие сте малко по-ниска и по-слаба. Първото впечатление обърква. Изглежда така, сякаш сте сестри, разбирате ли ме?

„Сестри ли? — помисли си Мики. — Или... може би близначки?“

Сметката не беше платена, само беше подписана с черно мастило и чужд почерк. Мики плати с чек роклята, белъто и пуловера. Когато се върна в таксито, разказа всичко на Бен Джонсън. Той страшно се ядоса.

— Това сигурно означава нещо, но какво, не мога да разбера. Не е ли по-добре да се обърнете към полицията? — каза накрая той.

— Към полицията ли? — Мики повдигна рамене. — Но какво да им кажа? Не се е случило нищо, което да мога да докажа. „Освен това — мислеше си тя, — какво ще кажат Унифред и другите Уорънови, ако се обърна към полицията?“

Тъкмо влизаше в къщата, и телефонът иззвъня. Бевис дойде да се обади, но като я видя, се върна мълчаливо. Мики вдигна слушалката. Отново чу тежкото дишане, а след това някой се изхили и каза с шепнещ глас: „Аз те познавам. Но ти не ме познаваш.“

— Кой е? — изстена Мики.

От другата страна телефонът щракна.

Вечерта Александър ѝ донесе два плика с част от документите на баща ѝ.

— Надявам се, че ще разбереш всичко. Ако имаш въпроси...

Мики му благодари и веднага след вечерята се оттегли в стаята си, седна пред писалището и отвори единия плик. Вътре имаше застрахователни полици, други книжа и акции, нищо съществено и от значение за нея. След това отвори втория плик. Изведнъж ръцете ѝ затрепериха и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Пликът съдържаше документа за осиновяването ѝ, с който Баситови я бяха направили тяхна дъщеря и наследница. Тя опипа документа и почувствува, че отдолу има още нещо. От плика извади смачкан лист хартия за писма. Беше съобщение, написано на ръка, с дата 23 октомври 1943 година и подписано от д-р Борис Маркъм, адвокат:

„Изглежда, че жената, за която ставаше дума, ще има близнаци. С оглед на сключеното споразумение не бих желал да скрия този факт от вас. Моля за мнението ви, какво трябва да се направи в този случай.“

... че жената, за която ставаше дума, ще има близнаци...
Близнаци!!!

„Аз те познавам. Но ти не ме познаваш.“ Значи младата и хубава жена, чийто мъж е загинал в Италия, е имала две деца! Едното е станало Мики Басит. А другото? Къде е другото дете? Уинифред знаеше за осиновяването. Знаеше ли, че Мики е била близнак? Затова ли слабостта ѝ бяха близнаците?

Много развълнувана, Мики не можеше повече да чака. Чувствуваше, че е много близо до разкриване на загадката около всичко, което ѝ се случи, откакто се завърна.

Слезе по стълбите. Когато стигаше вече до всекидневната, чу Уинифред да казва:

— Толкова странно. Тези хубави неща! И тя казва, че не ги е купила. Отрича всичко. И отгоре на всичко този цветен шофьор, когото вика непрекъснато. Заяви ми, че го харесвала. А като си дойде днес. Господи, не се осмелих да я питам какво трябва да означава всичко това. Мислех си, че на обяд... но вие всички видяхте лицето ѝ, странно, много странно. Ами как реагира при смъртта на Ръниън! Не било нещастен случай, казва тя. Не е нещастен случай ли?

Мики влезе във всекидневната.

— Лельо Уинифред, искам да говоря с тебе — каза тя много спокойно.

Не ѝ отбягна изненаданият поглед, който си размениха Уинифред и Александър. Тиодора се изсмя, а Ноа, потънал в дълбокото кресло, сбърчи чело.

— Не знаех, че си тук, Ноа — се обърна Мики към него.

— Пристигнах преди няколко минути — отвърна той невъзмутимо.

Мики изтръпна. Уорънови бяха се събрали на съвещание. Съвещание за нея самата.

— Има ли нещо общо с документите, Мики? — попита Александър. — Аз се опасявах, че ще се разстроиш. Винаги е много болезнено, когато...

— Да, намерих документите за моето осиновяване и едно писмо от доктор Маркъм.

Александър имаше загрижен вид.

— Мики, какво ти е? Изглеждаш така особено. Може би трябва да повикаме лекар — той се обърна към майка си: — Ти какво мислиш?

Мики не обърна внимание на думите му, а каза на Уинифред:

— Лельо Уинифред, ти знаеш, че истинската ми майка е чакала близнаци, нали?

— Близнаци ли? — повтори Уинифред, а след това продължи замислено: — Да, мисля, че чух такова нещо, но не мога да си спомня добре какво точно се бе случило. Бенжамин искаше да осинови само едно дете.

— И какво стана с другото?

— Но, мила моя, откъде да зная?

— Наистина ли нямаш представа, лельо Уинифред.

Уинифред поклати глава:

— Не, на тази тема избягвахме всякакви разговори. Но, моля те, успокой се. Ти си съвсем разстроена. Не е добре за теб.

— Къде е другият близък?

Сега се включи и Ноа и нежно й каза:

— Това сега не е важно, Мики.

— Разбира се, че е важно — извика тя.

— Много съжалявам, че не мога да ти дам никаква информация — отвърна Уинифред, — но аз наистина не знам нищо по този въпрос.

— Никой от нас не знае — потвърди Александър, а Тиодора додаде отегчено:

— И какво, в края на краищата, би променило това?

Мики се върна отново в стаята си, седна в креслото до прозореца и се замисли. Беше сигурна, че телефонните обаждания, писмата, клонките, дрехите имаха връзка с другия, непознатия близък. Другият близък беше разбрал по някакъв начин къде живее и я познаваше.

„Какво да правя сега?“ — се питаше Мики.

Уинифред, Александър, Тиодора казаха, че не знаят нищо по случая.

Само Ноа мълчеше. Защо мълчеше, свъсил вежди?

На следващата сутрин Мики повика Бен Джонсън. Когато се настани в колата, тя му разказа за писмото на д-р Маркъм.

— И какво ще предприемете сега? — я попита той.

— Ще разпитам д-р Маркъм, разбира се.

Бен поклати глава:

— Той почина отдавна. Но доколкото знам, жена му е жива. Ако искате, ще ви закарам при нея. Съвсем случайно знам къде живее.

— Добре, Бен, закарай ме!

Таксито спря пред стара, занемарена къща. Мики слезе, пристъпи в тъмния коридор и се изкачи по изтърканите стъпала. Спря се пред вратата, на която имаше визитна картичка „Маркъм“ и почука. Една стара жена ѝ отвори.

— Какво желаете? — попита я тя недружелюбно.

— Мога ли да говоря няколко минути с вас?

— Не купувам нищо — ѝ отвърна жената със същия нелюбезен тон.

— Аз не искам нищо да ви продавам — каза бързо Мики.

Жената я изгледа изпитателно от главата до петите:

— Е!

— Вие сте мис Маркъм, нали? Вашият съпруг беше д-р Маркъм?

— Да, това съм аз — старата жена отвори вратата и каза: — Влезте. Какво желаете?

Жената беше толкова нелюбезна, че на Мики ѝ беше трудно да каже за какво е дошла.

— Малко сложно е всичко — започна тя.

— Всичко, което е свързано с Борис, е сложно.

Мики си пое въздух:

— Моите родители са ме осиновили с помощта на д-р Маркъм. Междувременно узнах, че майка ми, истинската ми майка, е родила близнаци, и искам да намеря другия близнак.

— Ами попитайте родителите си!

— И двамата са мъртви, мис Маркъм.

— Напразно сте дошли. Каквото е минало-минало. Човек не трябва да се рови там.

— Но все пак сигурно има някой, който да ми каже какво се е случило тогава — ѝ отвърна Мики съвсем отчаяна.

— И защо трябва непременно да знаете?

— Защото... защото съм съвсем сама на този свят, мис Маркъм, а някъде живее човек, който ми е близък. Аз съм дъщерята на Басит. Богата съм и искам всичко, което имам, да го разделя с единствения ми близък човек на света.

При тези думи на Мики лицето на старата жена просветна, но тя поклати глава:

— Не мога да ви помогна.

Уинифред очакваше Мики в преддверието.

— Какво правиш, мило дете? Всички сме много загрижени за теб. Тъкмо искахме...

— Всичко е наред — каза Мики спокойно и се качи в стаята си. Вече затваряше вратата, когато телефонът иззвъня. Тя се завтече към апарата, вдигна слушалката и извика:

— Да!

Отговори ѝ тежкото дишане.

— Моля те, не затваряй! Сега знам коя си! — молеше тя. — За миг в слушалката не чуваше нищо. След това в ухото на Мики прозвуча отново онова далечно хилене.

— Моля те! — умоляваше Мики. — Кажй нещо, не затваряй телефона!

Изведнъж тя чу женски глас:

— Ти ме познаваш?

— Да, и искам да се срещнем!

— Да се срещнеш с мен? — след известно мълчание продължи гласът. — И за какво?

— Ние сме сестри! Кажй ми, моля те, някое място и време, където можем да се срещнем!

— Сестра ли? — повтори гласът. — Но...

— Трябва да се запознаем! — извика Мики.

Отново настъпи мълчание. След това гласът каза:

— Аз пак ще ти се обадя.

— Сега ми кажй къде мога да те видя! — помоли отново Мики.

— Е, добре, пред паметника на Линкълн. Утре в десет.

— Добре.

След това до слуха ѝ достигна звукът от прекъсването на връзката. Ръката на Мики трепереше, когато поставяше слушалката.

Вечерта дойде Ноа и покани Мики отново да се разходят с колата. Беше доволна, че ще избяга от изпитателния поглед на Александър и от зле прикриваната загриженост на Уинифред. По време на пътуването Ноа започна да я измъчва с въпроси:

— Какво става с теб, Мики?

— Размислям върху различни неща, Ноа.

Той я погледна косо:

— Мики, тази работа с близнаците... Какво мислиш да правиш? Кажи ми.

— Намерих сестра си — му отговори Мики. — Утре ще се срещна с нея.

— Намерила си сестра си? — гласът на Ноа преградна от възбуда. — Как стана това?

Тя замълча и само сви рамене.

— Мики — каза той сериозно, — я остави тази работа!

— Не, не мога!

Когато паркираха пред къщата и Мики се канеше да слезе от колата, Ноа обгърна с ръка раменете ѝ и я помоли:

— Пстой, Мики!

Тя остана седнала в мълчаливо очакване.

— Исках да ти дам повече време, но след като Александър ти е направил предложение...

— Тази шега отиде май твърде далече — го прекъсна тя ядосано.

— Шега ли? Бедният Александър, ако чуе, че наричаш предложението му шега, няма да е много доволен.

— А ти? — се чу тя сама да го пита и се ужаси.

— Аз ли? Ти знаеш чувствата ми към теб — отвърна Ноа сериозно.

— Беше глупаво от моя страна да те подтиквам към подобни отговори — прошепна тя. — Извини ме.

— Ти се извиняваш? — попита той учуден.

Мики кимна и отвори вратата на колата. Ноа я последва до входа.

— Мики — започна той отново, — тази работа със сестра ти близначка... Ти не знаеш нито коя, нито каква е. Разкажи ми, моля те, за нея, а аз се наемам да свърша всичко вместо теб.

Тя го погледна и поклати глава. Той обгърна лицето ѝ с дланите си и устните му се докоснаха до нейните, топли, тръпнеци в очакване.

Сладък трепет я обля. Беше загубена, загубена. След това той се дръпна, отстъпвайки назад.

— Сега е мой ред да ти се извиня — каза той.

— Какво искаш да кажеш? — го попита Мики, дишайки тежко.

— В момента ти си обзета от мисълта да намериш следите на сестра си близнак. Невъзможно е да имаш време да мислиш за мене. Така че тази целувка съвсем не ти е нужна. Извинявам се.

Мики се олюля. Разочарованието ѝ дойде много бързо.

— Така значи! — каза тя, треперейки. — Те са те натоварили да ме възпреш без оглед на начина, по който ще действуваш. Ти свърши всичко много успешно, Ноа!

— Мики!

— Остави ме!

Той я погледна с искрящи от ярост очи, след това рязко се обърна и си тръгна с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

Мики проследи с поглед колата, докато изчезна зад портала с двата мъждукащи газова фенера. После влезе вкъщи и изтри устните си. Избърса фалшивата целувка.

Десет часът. Мики стоеше пред мраморния паметник на Линкълн и чакаше. Погледна още веднъж часовника си. Минаваше вече десет часът. В единадесет Мики се отказа. Бен, който чакаше наблизо, я погледна с облекчение. Тя се качи в колата.

— Нищо ли?

Мики поклати глава.

— Така е по-добре. Сигурен съм, че така е по-добре.

— Но аз трябва да я намеря — упорствуваше Мики.

Щеше да се разплаче.

— Сигурно ще ви се обади отново — отвърна той.

Бен излезе прав. Още същия следобед телефонът извъня в стаята на Мики и шепнещият глас попита:

— Мики, ти ли си?

— Защо не дойде? — извика Мики.

— Не успях.

— Кога ще се срещнем? И къде?

— Не можеш да си представиш колко е трудно, Мики.

— Въпреки това, моля те, ела! Ще си поговорим.

— Е, добре, утре. В дванадесет при Ботаническата градина.

— Ще бъда там! — обеща Мики.

— И аз отвърна шепнещият глас.

И този път Мики напразно чака. Накрая дойде Бен, който я търсеше.

— Няма смисъл да чакате — каза той.

— Тя пак не дойде — гласът на Мики беше тъжен, изпълнен с отчаяние.

Той я поведе към колата и тръгнаха за вкъщи.

— Забравете я! — настояваше той. — Откажете се от тази идея.

Но тя само поклати глава:

— Може би пак ще се обади...

Изминаха два дни, докато шепнещият глас отново се появи.

— Много съжалявам, Мики, просто нямаше как. Много сложно е, отколкото си мислиш. Но сега, ако все още искаш да се срещнем, аз мога да дойда.

— Тогава ела при мен вкъщи! — каза Мики.

— У вас? О, не! Това би бил голям удар, ако... — шепнещият глас прозвуча така, сякаш се страхуваше от нещо, и замълча.

— Добре тогава, кажи къде и кога!

— Утре в дванадесет, при Улуърт, в отдела за вратовръзки на първия етаж.

— Съгласна съм. Но, моля те, ела! Този път трябва да дойдеш!

— Ти също — прошепна гласът.

— Не искаш ли да ми кажеш нещо? — я попита Ноа вечерта.

— Какво? — Мики въртеше една цигара между пръстите си.

— Я не се прави на глупачка! — каза той остро.

— Моля те, Ноа!

— Ти ми каза, че си открила близначката. Е сега...

— Утре ще се срещна със сестра си.

— Виждаш ли, това не си ми разказвала.

— Имаше много недоразумения.

— Разбирам. И как изобщо я намери?

Мики не можеше да му се довери:

— Това е дълга история — отклони тя разговора.

— Аз имам много време.

— Уинифред и Александър ли ти поръчаха да ме разпиташ? — поинтересува се тя студено.

— Не съм ничий пратеник и, после, не поставям никога на хората въпроси, зададени от други, а само моите собствени — той се надигна от стола и продължи с ръце в джобовете: — Страхувам се, че искаш в купа сено да хвърлиш кибритена клечка.

„Възможно е и да е прав — си помисли Мики. — Но това не променя нещата.“ Щом се вгледаше в черните му очи, ѝ ставаше трудно да повярва, че е поставил на лицето си маска, за да прикрие, че и той е против нея.

По-късно, когато остана сама, Мики се запита дали въпросите му бяха само плод на интереса, който проявяваше към нея, или бяха част от някакъв неизвестен за нея план.

На щанда бяха изложени копринени вратовръзки в различни десени и модели. Пред тях имаше много жени, които разговаряха, жестикулирайки. Мики ги разглеждаше внимателно. Бен беше настоял да остави колата в гаража на магазина и да се качи с нея. Тя неохотно се съгласи. Сега и той чакаше, като се вглеждаше в лицата на жените наоколо. Мики беше сигурна, че ще познае веднага сестра си. Няколко минути след дванадесет чу глас до себе си: „Мики Мейфийлд?“

Мики се обърна:

— Ти дойде? — успя само да прошепне тя. След това погледна момичето, което ѝ се усмихваше.

Това беше нейната сестра, нейната сестра близначка. Очаквала бе при вида ѝ да почувствува нещо. Трябваше да почувствува нещо, но срещу нея стоеше една непозната и чужда жена, въпреки че имаха едни родители.

— Разочарована ли си? — я попита момичето неприетливо.

Беше малко по-висока от Мики и не толкова нежна, носеше костюм от яркочервена изкуствена кожа и под къдравата ѝ коса висяха дълги обици.

Мики се усмихна.

— Щастлива съм най-после да се запозная с теб — каза тя със съдържана сърдечност. — Ние много си приличаме, не намираш ли?

— Е, да, и ужасно съжалявам, че трябваше два пъти да ме чакаш напразно.

Хайде да отидем някъде, където ще можем да си поговорим!

Изведнъж Мики се разсмя весело:

— Но аз дори не знам как се казваш?

— Марта. Марта Плейнърд. Мики и Марта! Приличат си, нали?

Марта имаше остър и твърд глас, говореше с диалект, чийто произход Мики не можеше да уточни. Едно беше сигурно, че Марта не е израснала във Вашингтон. Мики се засрами малко, че безцеремонно отбеляза тези неща, хвана Марта под ръка, кимна на Бен и тръгна със сестра си към асансьора, който ги заведе в чайната на седмия етаж. След като се настаниха и си поръчаха по едно питие, Мики вече се чудеше как да започне. Марта се въртеше неудобно на стола си.

— Никога не съм идвала тук — каза тя накрая.

Мики се обърна към нея:

— Моля те, разкажи ми...

Сянка на уплахата премина по лицето на Марта:

— Какво да ти разправам? И защо изобщо искаше да ме видиш?

— Но ние сме сестри! Сестри близнаци! Как научи за това, Марта? И защо...

— Много въпроси задаваш, Мики.

— Искам да зная всичко.

— Искаш да се убедиш, че не съм лъжкиня, нали така?

Мики запротестира.

Но Марта продължи, като се смееше:

— Хайде, остави, остави! Не искам да те поставям в неловко положение, ще ти разкажа всичко, както си беше. Докато ти, осиновена от Баситови, живя на слънчевата страна на живота, аз бях отпращана от едно сиропиталище в друго. Никой не ме искаше, мен, безименното дете. Така...

— Но ти знаеше името на майка си? На баща си? — прекъсна я Мики.

— Много си умна — засмя се отново Марта. — Откъде можех да го знам? Едва когато станах на петнадесетина години, се позаинтересувах. Обикалях сиропиталищата и разпитвах, но всичко, което научих, бе името на един доктор Маркъм. Отидох при него, той ме излъга, че нищо не знаел, но когато си тръгнах, заставах зад вратата и подслушах разговора му — тя погледна Мики. — Чух да разправам за някакви Баситови, върнах се, като предположих, че това е името на родителите ми, наругах го, а той много развълнуван ми каза накрая името на моите родители, като ми разказа всичко, което им се бе случило. Попитах го какво общо имат Баситови с тази история и той ми отговори, че нямали нищо общо.

— А след това как разбра...

— О, от вестниците — Марта се засмя. — Няколко години покъсно видях в един вестник снимката ти, отиваше в някакъв интернат. Веднага ми дойде наум, че може да сме сестри близначки и това е било, което докторът не е искал да ми каже. Оттогава започнах да се интересувам за теб. Винаги те следях по твоя път. А това беше доста просто, разбираш, нали? Когато си дъщеря на Басит, не може да не си в центъра на вниманието на хората.

В последните думи на сестра ѝ прозвуча известна горчивина, която не убягна на Мики.

И си мислеше това само защото си приличаме малко... — започна тя.

— О, не, не — я прекъсна Марта. — Аз отидох при майка ти, която те осинови. Тя ми каза, че греша, но аз забелязах колко много тя се изплаши. Така разбрах, че съм права. След това ти се омъжи и замина. Когато родителите ти починаха и ти дойде за погребението, отново видях снимката ти и съобщението във вестника. Още тогава ми се доця да направя нещо, за да ми обърнеш внимание, не знаех всъщност какво мога да сторя. Не че очаквах нещо от теб — добави тя припряно. — Не си длъжна да се грижиш за мен! Но когато се завърна...

— Марти, защо никога не си казваше името?

— Много исках да го кажа, но някак си се страхувах, че ти няма да ми повярваш и няма да искаш да се опознаем. Страшно съжалявам, че те накарах да ме чакаш напразно. Отново сянка на уплахата премина по лицето ѝ. — Има неща, които ти не би могла да разбереш.

— Но ние сме сестри, Марта, и трябва да се опознаем.

— Разбира се, но има голяма разлика между нас. Ти можеш да направиш каквото си поискаш, изобщо си обезпечена.

— Къде работиш?

— В момента нямам редовна работа.

— Тогава от какво живееш?

— Справям се някак си, не се тревожи за мен.

Мики късаше салфетката на малки парченца. Имаше още един въпрос, който искаше да постави на Марта, но не знаеше как да го формулира. С горчивина в гласа Марта продължи:

— Мисля, че една Басит няма да си направи труда да се грижи за някого.

Точно това и накара Мики да разбере постъпката на сестра си. Беше се опитала да се свърже с нея, защото ѝ завиждаше и имаше желание да живее също така добре както Мики. Но някакъв страх я бе възпирал да се появи пред нея. Бедната Марта!

Скъсаните парченца от салфетката се разпиляха, когато Мики изведнъж стана и извика:

— Марта!

— Е, сега ме видя. Какво искаш повече! — каза тя с изкривена от яд уста.

— Ела при мен на Басит Плейс! Ние сме сестри и трябва да живеем заедно. Винаги съм искала да живея с някого, който ми е близък.

Марта я погледна уплашено:

— Но аз не мога да направя това!

— А защо не?

Мики се усмихваше.

— И ти винаги си желала да живееш добре, не е ли вярно? Защо тогава се свърза с мен? Само ти знаеш, нали?

— Да... така е, но аз трябва да мисля и за друго — чертите на лицето ѝ се обтегнаха, а и ти трябва да размислиш. Добре си помисли...

— Няма какво да мисля.

— Не е вярно — гласът на Марта започна да шепти. — Какво ще кажат хората?

— Имаш предвид Уорънови?

— Точно тях. Обзалагам се, че няма да са много доволни, когато ме видят.

— Но това е моята къща.

— Потърпи малко, преди да решим окончателно. Съгласна ли си?

— Ако ти го желаеш, добре.

— Да, аз искам да бъде така — Марта стана от стола си. — Е, тогава...

— Моля те, почакай! — извика Мики. — Та аз не знам къде живееш? Не изчезвай пак, Марта!

— Ще поддържаме връзка. След няколко дни ще ти се обадя пак — обеща Марта.

Те слязоха с асансьора. Мики предложи на Марта, Бен да я закара, но тя отказа.

Като се усмихваше и махаше с ръка, тя се загуби сред жените, тръгнаха на покупки.

Мики гледаше подире ѝ и се питаше дали отново ще я види.

Два дни по-късно Марта се обади по телефона.

— Ако поканата ти е още валидна, ще дойда — каза тя.

Гласът ѝ беше решителен и въпреки това на Мики ѝ се струваше, че в гласа ѝ има нотки на страх. Засмя се и каза:

— Това исках да чуя от теб. Е, кога?

— Когато кажеш.

— Тогава още тази вечер. Ще ти изпратя Бен.

— Не, не, аз ще дойда сама с влака. Нямам кой знае колко неща.

— В осем или девет часа?

— Горедолу по това време. Тогава до тази вечер!

Мики притисна с ръце гърдите си. За миг ѝ се стори, че радостта ѝ може да я сломи. След това си спомни за Уорънови. Естествено, че трябваше да ги предупреди.

Изчака да свършат с вечерята и да отидат във всекидневната за кафето. Ноа, който непрекъснато я наблюдаваше, се засмя и каза:

— Приличаш ми на котка, изляла канарче, която се облизва!

Мики се усмихна:

— Имам чудесна новина за вас.

— О, някаква изненада? — попита Уинифред и хвърли поглед върху часовника си. — Тази вечер имам бридж... — тя замълча за момент и продължи: — Александър, Ноа? Ще остане ли някой от вас вкъщи, за да не бъде Мики сама?

— Изобщо вече няма защо да се тревожите за мен — каза радостно Мики, — аз открих сестра си, моята сестра близник. Тя ще живее тук при нас. Пристига тази вечер.

Мъртва тишина се възцари във всекидневната. Бе натезала като буреносен облак над петимата. Александър пръв се съвзе и с почервеняло от яд лице започна да крещи:

— Това е невъзможно! Невъзможно! Какво означава това: „Аз я открих!“

— Аз се срещнах днес с нея — отговори Мики спокойно.

— Ти си се... — Александър подскочи той не можеше повече да се владее.

Изглеждаше съвсем потресен.

— Александър! — извика Ноа и след това се обърна към Мики:

— Как я намери?

— В документите на баща ми имаше едно писмо... мисля, че ви разказах за него. Не си ли спомняте?

Унифред беше като вцепенена.

— Кое е това момиче?

— Името ѝ е Марта Плейнърд.

Александър пристъпи към нея цял почервенял.

— Мики — започна той настъпателно — като твой адвокат, упълномощен от съпруга ти да се грижа за теб, съм длъжен да ти забраня да извършиш тази глупава постъпка. Най-малкото, което трябва да направиш в случая, е да ни дадеш известно време, да ни увериш...

— Остави я, моля те! — го прекъсна Ноа и се обърна към Мики:

— Разбира се, че можеш да правиш каквото пожелаеш. Не смяташ ли, че си действувала доста импулсивно.

— Надявам се, че всички вие ще се отнасяте добре с Марта. Тя ми е сестра — отговори тя доста упорито.

Унифред се надигна от канапето и постави чашата си на сребърната табличка:

— Щом ти си решила, мило дете, не можем да направим нищо друго, освен да се молим всичко да бъде за добро — с тези думи тя се запъти към вратата. Там се извърна отново и измърмори: — Имам бридж, нали знаеш? — след това излезе.

Тиодора се разсмя:

— Никога не съм виждала мама да се съгласява с нещо толкова бързо. Трябва да се поуча от теб, Мики.

Ноа се усмихваше на Мики:

— Изглеждаш така, сякаш си страшно доволна от резултата на твоя заговор.

— Много съм развълнувана!

— Искаш ли да я изчакам и да поздравим заедно с добре дошла новата ни съжителка.

— Не, благодаря ти, но предпочитам да я посрещна сама! — му отвърна Мики.

Ноа присви вежди:

— Е, да, разбира се. Тогава лека нощ!

Беше малко след осем, когато Мики чу да се приближава кола. Изскочи навън и отвори вратата. От прага виждаше фаровете на колата, която се приближаваше и спря на петдесетина метра от портала с газовите фенери. Кой ли докарва Марта? Но защо не спря пред къщата? Мики слезе по стълбите и погледна надолу към улицата. Изведнъж светлината от фаровете отново се задвижи. Отначало тя бе насочена напред, а след това се изгуби. Явно колата обръщаше. След малко пое бързо в обратна посока. „Защо толкова бързо“ си помисли Мики и се завтече към портала. Не беше стигнала далече, когато чу тъп удар. Мики почувствува как от ужас сърцето ѝ замря. Когато стигна до портала, червената светлина от стоповете на колата изчезваха зад ъгъла. Първото, което видя, бе разкъсана пътна чанта, чието съдържание бе разхвърляно по улицата. След това позна Марта. Момичето беше мъртво.

— Какво ще каже мис Уорън? — попита Бевис. — Вие отново нищо не сте яли.

— Не съм гладна — отговори Мики с беззвучен глас, отвърна се с отвращение от таблата и се загледа навън.

Бевис присви рамене и оправя сивите си коси.

— Е сега вече са двама — прошепна тя.

— Двама?

— Да, двама мъртъвци. Два нещастни случая.

— И двата заради мен — каза Мики.

— Ръниън казваше винаги, че такива неща се случват до три пъти.

При тези думи Мики потрепна, но погледът ѝ беше насочен някъде навън. Вратата тихо се затвори. Бевис си беше отишла.

Марта лежеше близо до железния портал с широко разтворени очи, в които още се четеше ужас. Мики си спомняше, че беше почнала да крещи, сигурно крясъците ѝ са били страшни, тъй като Бевис се бе затичала веднага към железния портал. По-късно дойде полицията. Сирените на „Бърза помощ“ виеха, огласяйки тихата улица. Въпроси, отговори, след това заведоха Мики до къщата. Малко по-късно пристигнаха Александър и Уинифред, извикани от Бевис. Те бяха изплашени, но се държаха достойно и направиха всичко, което беше необходимо. Още същата нощ колата беше намерена недалече от Басит Плейс със смачкан преден калник. Беше крадена, по решетката ѝ откриха парчета от роклята на Марта. Било нещастен случай с бягство на шофьора — каза полицията.

Мики твърдеше упорито, че Марта е убита от същата кола, която я е докарала. Тя беше уверена, че става дума за убийство.

— Това е фатален нещастен случай, също като при Ръниън — каза Александър и повика лекар.

Той и Уинифред говореха с лекаря пред вратата ѝ. Мики се питаше дали това не е преднамерено, за да може да чуе разговора им.

— Племенничката ми имаше вече веднъж нервно разстройство — осведомяваше Уинифред лекаря. — Беше, разбира се, преди години и нещата донякъде се оправиха. Донякъде, тъй като от време на време има смущения. Сега обаче, след тази история... ние сме много разтревожени.

— Поради смъртта на сестра ѝ ли? — запита лекарят.

— Ако изобщо ѝ е била сестра. Още нищо не знаем. Полицията откри, че е наела стая в града, никъде не е работила и не е имала приятели. Не можем да повярваме! Мики се самоизмамваше, като си бе втълпила, че има сестра.

Мики цяла трепереше. Приглушени гласове шепнеха нещо, нечийи очи я гледаха вторачено. Тя скри глава във възглавницата и заплака горчиво. Докторът пристъпи към леглото, постави ръка на рамото ѝ.

— Аз съм д-р Бейнс, мисис Мейфийлд — представи се той. — Искам да поговорим.

Той беше нисък и имаше втренчен поглед. Мики не отговори на нито един от въпросите му. Преди да си тръгне, той ѝ направи инжекция с някакво успокоително.

Следващата седмица той я посети няколко пъти. Междувременно Мики се беше поуспокоила и вече разговаряше с него. Разказа му, че Марта е убита. От своя страна той ѝ внуши, че нервите ѝ са опънати и че е преуморена. Той не разполагаше с лекарство за нейното заболяване!

Мики седна на леглото и въздъхна. Беше уморена, изтощена, като пребитата. Дните след смъртта на Марта ѝ се струваха като някакъв постоянен кошмар, нещо между сън и събуждане. Крайно време беше вече да стане... „Това е единственото средство срещу мъката“, беше казал някога Бенет. Тя се изправи, отиде да вземе един душ, преди да се облече, тъкмо се беше приготвила вече, когато Бевис влезе в стаята ѝ.

— Все още не бива да ставате ѝ — обясни тя.

— А защо не?

Бевис ѝ обърна гръб и излезе от стаята. След малко се появи Уинифред.

— Какво правиш, мило дете?

— Лежах достатъчно дълго време.

— Но д-р Бейнс...

Уинифред седна тежко на леглото ѝ:

— Ти си така... особена. Не знам просто какво да ти кажа. А и след ужасната ти болест някога...

— Тогава бях на четиринадесет години, лельо Уинифред — каза остро Мики.

— Да, да, разбира се. Въпреки това трябва да се пазиш. Аз само се опитвам да те предупредя.

— Всичко отдавна е минало, лельо Уинифред.

Уинифред си пое въздух:

— Може би не си спомняш добре онази нощ, но когато Бевис ме повика от бриджа и Александър от неговия кабинет, ти буйствувахте, крещеше и си удряше главата в стената — тя изстена. — Съжалявам много, че трябва да ти го кажа, но беше досущ като първия път. Съвсем същото.

— Така ли мислиш? — я попита Мики студено. — По всяка вероятност бях много възбудена. Това е вече минало.

Уинифред се изправи:

— Е, трябваше да ти го кажа — отвърна тя с безизразна усмивка и излезе.

Мики седна отново на креслото до прозореца. За момент трябваше да се пребори с напирещите сълзи. След това обаче си припомни думите на Бенет: „Единственото средство срещу страха е смелостта.“

Тя облече синьото манто, взе си чантата и слезе по стълбите. В преддверието дигна бързо слушалката на телефона и избра един номер. Една добре поддържана ръка притисна пръстите ѝ.

— Какво правиш тука? — я попита леля Уинифред с упрек в гласа. — Още е невъзможно да излизаш. Моля те, не бъди неразумно и истерично дете!

— Искам да се разходя малко с кола, лельо Уинифред. Това е всичко.

— Но още е много рано, мило дете. Ще помоля Бевис да ни сервира чай. А може и да поиграем на карти. Скоро и Александър ще си дойде.

Мики се примири.

— Много бих желал да направиш това — каза Александър, като се надвеси към Мики. — С роза в косите ще изглеждаш чудесно. Направи го заради мен!

— Какво да направя? — го попита Мики, недочула, като го погледна.

Забеляза загрижения му поглед, отправен към Уинифред. Той много учтиво повтори:

— Питам те дали не искаш за мен да сложиш една роза в косите си.

Мики поклати глава и каза, като му подаваше букета от рози:

— Моля те, помоли Бевис да ги сложи във вода.

Той отново погледна Уинифред и каза нежно:

— Разбира се, Мики — след това се отправи към вратата, но преди да излезе, се обърна: — Не можеш да си представиш колко сме щастливи всички, че слезе отново тук, при нас.

— Благодаря, Александър — тя разсеяно си взе цигара и я завъртя между пръстите си.

Мислеше за Ноа. Отдавна не го бе виждала. Току-що влязлата Тиодора прекъсна мислите ѝ.

— Вижте кого срещнах! — извика тя, като избута пред себе си Вивиън Стар.

— О, колко мило — каза Уинифред, усмихвайки се.

Вивиън ѝ върна усмивката и седна на един стол така, сякаш столът беше трон, а тя царица. Мики почти не слушаше какво си бърбореха трите жени. Когато изведнъж настъпи тишина, тя ги погледна. Вивиън я наблюдаваше, в погледа ѝ се четеше някакъв особен страх.

— Това се казва изненада — каза Александър, който влизаше във всекидневната.

— Тъкмо се канех да си тръгвам — обяви Вивиън.

— Така ли? — отвърна Александър и в думите му прозвуча облекчение. Мики се запита защо той не се отнася по-почтително към Вивиън.

Вивиън се сбогува и Александър излезе да я изпрати.

От сутринта задуха силен вятър, който разпиля и последните листа от дърветата. Голите черни клони се виеха нагоре към сивите облаци. Мики, облечена в шлифер и с шапка, чакаше пред прага на вратата. Беше още много рано и тя бе слязла долу, без никой да я чуе. Надяваше се, че Бен ще побърза. Изведнъж вратата зад нея се отвори и Бевис извика:

— О, вие сте вече навън!

— Искам малко да се поразходя — обясни й Мики.

— Но не бива още да излизате сама!

Мики не й отговори, заслиза по стълбата и тръгна надолу по алеята. В този момент пристигна Бен. Той спря колата до нея и тя веднага се качи.

— Хайде, Бен! Побързайте! — настоя тя.

Той кимна, направи една маневра по алеята и излезе на улицата.

— Да нямате намерение да бягате? — попита той.

— Май така изглежда и в известен смисъл... Бен, вие знаете какво се случи, нали?

— Да, прочетох във вестника. Безобразие. Няколко пъти се обаждах по телефона. Много бях загрижен за вас.

— Обаждали ли сте се? Не знаех — гласът й беше тих, изпълнен с безпокойство. — Не знам какво да правя, Бен. А и не знам какво да мисля.

— Случват се злополуки.

— Но две и наведнъж? Най-напред Ръниън, а след това и Марта? Кой ще е следващият, Бен?

— Никой — отговори спокойно той.

— В документите на Марта намерих адреса й — тя го назова и продължи — искам да ме закараш там.

Пътуваха през части на града, които Мики не беше виждала от години. Всичко й се струваше много променено, имаше съвсем нови улици, а други изобщо не съществуваха. Най-сетне пристигнаха в едно от най-старите предградия. Къщите бяха сиви и грозни, мазилката им се ронеше и всичко будеше само тъжни мисли. Пред една от тези къщи Бен спря. Мики слезе и влезе вътре. На една от вратите на втория етаж имаше закачена табелка „Стаи под наем“. Мики почука. Появи се една жена. Беше много разочарована, като разбра, че Мики не се интересува от стая, а питаше за Марта Плейнърд.

— Марта? — каза жената с въздишка. — Да, тук живя, докато не загина при онази злополука. Какво ви интересува?

— Знаете ли откъде е дошла? Познавате ли някого от семейството й?

— Нищо не зная, живя тук само три месеца, имаше няколко приятели, но за семейство не зная. Веднъж ми разказа, че решила да

предприеме нещо... — тя направи малка пауза, преди да продължи: — Коя казахте, че сте вие? Малко приличате на нея.

— Приятелка съм ѝ.

— Тогава би трябвало да знаете повече от мен.

Мики разбра, че няма да научи нищо повече от тази жена, ако тя изобщо знаеше нещо повече. Благодарни си тръгна.

— Май нямате късмет? — запита Бен, когато тя се качи в колата.

— Мисля, че не беше много добра идеята да дойда тук — Мики въздъхна. — Къде ли мога да науча нещо за нея?

— Би трябвало да се откажете. Ще ви върна вкъщи. Повярвайте ми, това ще бъде по-добре за вас, отколкото да тичате подир някакъв призрак.

— Слушайте, Бен! — каза Мики, изведнъж решила нещо. — Още не искам да се връщам у дома. Закарайте ме, моля ви, при мис Маркъм...

— Вие пак сте тук — каза мис Маркъм — въпреки, че вече ви казах, че не се интересувах от работите на Борис.

— Трябва да ви се извиня — каза Мики много сериозно, — но за мен е много важно.

И тя ѝ обясни накратко молбата си.

Лицето на старата жена придоби по-доброжелателен израз.

— Вярвам ви, че е така — тя сякаш обмисляше нещо. А Мики я наблюдаваше. Накрая сви рамене и рече: — Е, добре, от мен да мине. Надявам се, че няма да сгреща. Не искам да имам неприятности. Разбирате ме, нали? Никакви неприятности! И Борис не искаше. Добре! Почакайте тук, ще проверя! — каза тя и излезе от стаята.

Мики седна на един стол в коридора и постави ръцете си в скута. Броеше секундите, а след това и минутите. Стори ѝ се, че до връщането на мис Маркъм беше изтекла цяла вечност.

— Ето — каза тя и подаде на Мики няколко документа. Хартията беше пожълтяла и на места беше скъсана. — Това успях да намеря. Но за вас няма нищо успокояващо. Пък и сама сте си виновна...

Това, което държеше в ръцете си, бяха две свидетелства за раждане. Първото беше издадено за дете от женски пол, с тегло три килограма и двеста грама, родено в 4,30 часа, на име Мериън. Второто свидетелство беше за дете от мъжки пол, килограм и половина, родено

в 4.58 часа и починало малко след раждането. Мики стоеше като вцепенена. Значи Марта не беше нейна сестра!

Тиодора говореше по телефона:

— Не мога, Вивиън. Знаеш добре какво каза Александър. Знаем ли колко ще трае?

Мики бе застанала на най-горното стъпало и слушаше със затаен дъх.

— Не зная, Вивиън, а и не бих могла да променя нещо — отвърна Тиодора след известна пауза.

Мики заслиза бавно по стълбите. Тиодора се обърна, видя я и забръщолеви:

— Добре де, ще се погрижа за всичко, не бери грижа за това! Хайде чао, Хелън! — тя затвори телефона. — Боли я гърлото — обясни тя, въздишайки.

— Кого? Вивиън ли?

Тиодора кимна, а след това се изчерви.

— Не, не, става дума за Хелън.

— А аз помислих, че говориш с Вивиън — каза Мики.

Тиодора присви рамене и въздъхна с облекчение, тъй като в същия миг външната врата се отвори и влезе Александър.

Той покани Мики на вечеря. След известно колебание Мики се съгласи. Отидоха в един унгарски ресторант. Настаниха се на малка маса, близо до пианото. Цигулар свиреше романтични мелодии. Лицето на Александър почервения, а погледът му, отправен към Мики, ставаше все по-настойчив.

— Знаеш какви чувства изпитвам към теб — каза той неочаквано. — Трябва да знаеш това!

— Нали приключихме по този въпрос, Александър.

— Но един мъж може да мечтае, да се надява...

Тя изведнъж си спомни за Вивиън и за думите на Тиодора: „Ти знаеш какво каза Александър. Знаем ли колко ще трае?“

— Александър, имало ли е нещо между теб и Вивиън? — попита тя.

Сините му очи се премрежиха и той отговори сконфузено:

— Бяхме сгодени. Трябваше може би да ти го кажа по-рано, но...

— Не е необходимо — отвърна Мики.

Значи Александър и Вивиън са били сгодени и той е развалил годежа, за да може да се домогне до нея. Тези мисли предизвикаха отново у нея чувство за несигурност, още повече че Александър я

гледаше някак особено. Това я накара да си спомни един отдавна забравен случай...

Александър беше на тринадесет години, а тя на седем. Той стоеше горе на стълбите и не ѝ разрешаваше да мине и да влезе в къщата. Тя го молеше, увещаваше и накрая се бе разплакала. Тогава се бе появила Уинифред. Хванала бе Александър за ръцете: „Не бива да правиш това! — му бе казала строго тя. Веднага пусни Мики да влезе! Ти наистина принадлежиш към рода Басит, но тук не си господар, разбра ли ме добре! Тук си само гост, а сега се извини на Мики!“

Александър се бе загледал тогава в Мики. В очите му се четеше ярост, а по страните му бяха избили червени петна.

Мики бе забравила тази случка и сега внезапно си я спомни. Бе забелязала в очите на Александър някогашния израз, но той бързо изчезна и братовчед ѝ каза:

— Ти имаш нужда от някого, който да се грижи за теб. Така мислеше и Бенет. А и след всичко, което се случи...

Но Александър не знаеше какво се е случило, той не знаеше за писмата, телефонните обаждания, дрехите, не знаеше нищо за фалшивата Марта и нищо за момчето, нейния брат, починал при раждането си. А може би знаеше всичко?

— Виждаш колко си уязвима, а откакто това нещастно момиче умря...

— Моля те, Александър, не ми втълпявай всякакви неща!

Той присви вежди:

— Какво да ти втълпявам, Мики?

Тя не му отговори. След известно време той продължи, като се усмихваше пресилено:

— Ти смяташ, че между нас не може да има нищо, така ли?

— Не искам да свързвам с теб живота си — отвърна Мики спокойно.

На следващия ден Мики седеше в креслото до прозореца с ръце в скута. Тя размишляваше върху думите на Бенет: „Единственият път да се превъзмогне съмнението е да се сдобиеш със сигурност.“ Но всяка нейна крачка през тези месеци с цел да постигне сигурност бе довела до убийство. Първо Ръниън, след това Марта.

А Бевис беше казала, че смъртта идва три пъти. Кой е следващият? Знаеше отговора: самата тя. Неясно виждаше контурите

на някакъв план, който се осъществяваше тук — на Басит Плейс, откакто се бе завърнала. Първата нощ бе дошъл Ноа. Той бе разбрал, че се страхува, и я бе посъветвал да не остава в тази къща. Той пръв ѝ напомни за нейната болест. След това се заредиха телефонните обаждания и цветята. После се бе появила Уинифред. Уинифред, родена Басит, бе дошла с тайната надежда да получи наследството на Баситови. А Александър бе сгоден за Вивиън докога ли е траел годежът? Александър, който бе казал на някого по телефона, да не му се обажда вкъщи? Защо? Александър, който се бе двоумил дълго, преди да ѝ даде възможност да надникне в документите на баща ѝ? Документите ли? Мики се сепна, бе решила: трябва да види и останалите документи. Но нямаше да моли повече Александър да ѝ ги донесе. Не искаше да чува за втори път извиненията и несъстоятелните му обяснения, с които я бе залъгвал. Ще отиде при него в офиса му...

Портиерът я изгледа учудено.

— Много интересно — извика той. Вие приличате ужасно много на някого, когото познавах!

Мики почувствува устните ѝ да пресъхват.

— Може би на Марта Плейнърд? — го попита грубо тя.

— Точно така — кимна портиерът.

— Но откъде познавате Марта Плейнърд?

— Известно време работи при нас, но след това напусна, защото можела някъде другаде да печели много пари. Знаете ли какво стана с нея?

На Мики ѝ се искаше да побегне. Марта беше работила при Александър! Значи той я познаваше, а я бе лъгал. Трябваше да идентифицират Марта, а ето че Александър е знаел много добре коя е тя. Но бе мълчал. Още преди Мики да се съвземе, Александър излезе от кабинета си.

— Не разбрах, че си ти — каза той бързо. — Заповядай! — говореше много учтиво и въпреки това в гласа му имаше нещо, което плашеше Мики.

На стената в кабинета му висеше картина. За да спечели малко време, Мики започна да я разглежда.

— Ноа я е рисувал — каза Александър, като присви рамене. — Искях да му направя услуга и я купих.

Мики си спомни, че Ноа работи понякога за брат си. Следователно и Ноа е познавал Марта.

— Е? — попита Александър. — Предполагам, че неслучайно си тук?

Мики му обясни, че иска да види и останалите документи на баща си. Александър взе веднага два плика от писалището и ѝ ги подаде:

— Има и още каза той. Да ти ги донеса ли вкъщи?

— Благодаря. Първо ще прегледам тези.

Мики постави документите настрана. Нямаше нищо сред тях, което би могло да даде отговор на нейните въпроси.

В къщата цареше гробна тишина. Мики се питаше къде ли са отишли всички. Изведнъж някой позвъни от портала. Мики почака известно време, тъй като обикновено Бевис отваряше, но в къщата, изглежда, нямаше никой. Отново се позвъни. Мики се изправи бавно. Може би Бевис се бе прибрала в жилището си. А Мики нямаше желание да вижда когото ѝ да било. Въпреки това тя излезе от стаята си и заслиза по стълбите. Сякаш нещо непреодолимо я теглеше надолу и тя пристъпваше механично, крачка след крачка! Мислеше си за живота с Бенет. Беше толкова спокоен и необременен от нищо. Ужасите бяха започнали след неговата смърт. След смъртта му...

Думата „смърт“ започна да ехти в ушите ѝ, все по-силно и силно, като някакво ехо, което накрая премина в съзвучие с ударите на сърцето ѝ. Когато Бенет умря... Тя се спря на стълбите. Може би и той бе убит? Лекарят смяташе, че е получил сърдечен удар. Сърдечен удар! А и Унифред я беше предупредила няколко месеца преди това, че Бенет не изглежда добре. Може би и други бяха забелязали, че при Бенет не всичко е наред. Александър, Тиодора, Ноа... те им гостуваха в Копенхаген. Лекарят, който познаваше добре състоянието на Бенет, смяташе, че сърдечният шок е предизвикан от някаква възбуда. Мики се обърка, какви ли не мисли кръжаха в главата ѝ.

Бенет държеше винаги хапчетата си в едно чекмедже на писалището. Сега Мики държеше в ръце кутийката за хапчета на Бенет. Не можеше да се пребори с чувствата си и да я хвърли.

А ако някой беше поставил в кутийката отрова? Просто е сменил таблетките и е сложил отровни? Възможно ли бе това? Дали да не даде таблетките за изследване? Защо да не ги изследват? Но къде? В

момента, в който Мики стигна до вратата, разбра, че не е нужно да я отваря. На пода лежеше бял плик. Когато го повдигаше, ръцете ѝ се разтрепериха. Черно мастило, печатни букви, същите думи:

„Аз те познавам. Но ти не ме познаваш.“

Марта бе вече мъртва, тя не можеше да напише тези думи. Значи не тя ги е пращала. Друг бе извършил това. Същият, който бе откраднал колата и прегазил Марта? Същият, който бе запланувал всичко, което ѝ се бе случило, който плащаше на Марта, за да ѝ се обажда, да ѝ праща онези клонки, дрехите? Но кой? Кой бе убил Бенет, за да се върне Мики на Басит Плейс? Кой уби Марта, за да не се настани при нея, като нейна сестра? Кой уби Ръниън? И защо? Защо Ръниън трябваше да умре?

По време на вечерята Уинифред, обръщайки се към нея, каза:

— Мики, мило дете, ти си така мълчалива. Не бива да мислиш непрестанно за миналото. Не е полезно за теб.

Мики я погледна много проникателно, преди да ѝ отговори:

— Мисля за настоящето, лельо Уинифред.

— За настоящето ли?

— Да, за настоящето. Има някои неща...

— Какви неща? — попита нетърпеливо и остро Александър.

Мики направи усилие да остане спокойна, преди да каже:

— Вие ме попитахте как съм намерила Марта? Е, сега ще ви кажа, не аз я намерих, а тя мен.

— Ама че щурава работа! — обади се Тиодора.

— Да, наистина звучи невероятно — призна Мики, — но е така, Марта ме намери. Още първата вечер в Басит Плейс намерих под вратата писмо, последваха редица телефонни обаждания, но щом вдигнех слушалката, отсреща никой не се обаждаше.

— Разбираш ли какво говориш, Мики? — попита Александър.

Лицето му изглеждаше угрижено.

— Естествено — отговори Мики с привидно спокойствие. — Всъщност Марта е работила известно време при теб, Александър.

— При мен ли? Невъзможно!

— Съвсем сигурно е — Мики продължи: — Писма, телефонни обаждания, цветя, дрехи и накрая в документите на татко някакво писмо от доктор Маркъм, с което му съобщава, че известната жена очаква близнаци. Съвсем близо до ума е, че другият близък е искал да влезе във връзка с мен. Когато отново ми се обади, казах това и помолих да се срещнем. Така се видяхме с Марта и аз ѝ предложих да се пренесе у нас. Но я убиха.

Уинифред изстена:

— Мики, мило дете, много ти дойде, опитай се...

С едно движение на ръката Александър ѝ заповяда да замълчи, след което се обърна към Мики:

— Продължавай, разкажи ни и останалото от тази...

— Марта не можеше да ми е сестра — продължи Мики, без да обръща внимание на Александър, — тъй като другият близък е бил момче, умряло при раждането.

— Невероятно измърмори — леля Уинифред.

— Марта се оказа измамница, но и тя умря. Ето че отново получих писмо и сигурно някой отново ще почне да ми се обажда по телефона — след тези нейни думи в стаята настъпи потискащо мълчание.

Накрая Александър се обади:

— Но мъртвите не пишат писма, Мики? Или си на друго мнение?

— Някой друг е писал писмата, а не Марта.

— Писма, телефони... — Александър поклати глава. — Звучи много...

— Имам доказателства! — Мики скочи и се затича към стаята си. — Ще ви покажа писмото, донесено днес.

Но колкото и да търсеше, тя не можа да намери писмото. Беше изчезнало. Сега разбра защо Ръниън трябваше да умре. Той беше видял другите две писма и знаеше за обажданията по телефона. Станало му е ясно какво са искали да извършат с нея. Затова е трябвало да умре. Мики потрепери. Ръниън, защото е разбрал каква е играта, а Марта, защото е знаела повече, отколкото е трябвало да знае. На вратата се почука и това стресна Мики. Влезе Бевис.

— Изпратиха ме да ви повикам — каза тя. — Кафето е сервирано.

Мики кимна. Бавно последва Бевис по стълбите. Когато приближиха трапезарията, чу Уинифред да казва:

— Това е ужасно. Не мога да повярвам...

След това гласът на Александър:

— Не се вълнувай, мамо. Всичко ще се оправи.

— Дано — Тиодора се смееше. — Но тя самата като че не иска, много е напрегната.

— Цялата тази история — започна отново Уинифред. — Мисля...

— Не виждате ли, за бога, какво става с Мики? — я прекъсна Александър. — Не схващате ли? Просто не осъзнава какво говори. Трябва веднага...

Мики влезе в стаята. Лицето ѝ бе бледо. В очите ѝ се четеше отново страх.

— Писмото го няма — прошепна тя.

— Изчезнало е? — извика Уинифред. — Как може да изчезне, Мики, дете мое? Ти каза, че си го получила? Как може сега да го няма?

— Някой го е взел — отвърна Мики.

Сивите ѝ очи стрелнаха първо Александър, след това Тиодора.

— Глупости — разгневено каза Уинифред. — Как можеш да си въобразиш... и кой може да стори това?

Александър се изправи и неспокойно се заразхожда из стаята, преди да спре пред Мики. Лицето му беше почервеняло.

— Мики — започна той, — дълго се колебах дали да ти кажа това, което трябва да знаеш. Но като твой адвокат, натоварен от Бенет да се грижи за теб, не бива да мълча повече. Много съм загрижен. След всичко, което се случи напоследък, установих, че ти се държиш така особено, станала си странна, така че реших...

— Съвсем наред съм, Александър — каза Мики спокойно, въпреки че вътрешно трепереше.

— Наред била?! — повтори Александър иронично. — Я се погледни в огледалото. Приличаш на призрак, толкова си бледа, а и ръцете ти треперят. Човек може да си помисли, че всеки момент ще припаднеш. Един господ знае откъде го намери това момиче и си въобрази, че ти е сестра. Отгоре на всичко твърдиш, че било работило при мен. Аз никога не съм виждал това момиче и дори името ѝ не съм чувал. Няма значение дали ми вярваш или не. Ноа, който често работи

при мен, също не я е виждал. А когато тя умря, ти викаше като луда „убиец“. Да, така викаше. Изложи ни страшно пред полицията. Така се държа и когато се случи нещастиято с Ръниън. А сега ни приказваш за някакви писма. Писма, които изобщо не съществуват. Никога не ги е имало. Ти си невменяема. Страхувам се. Всички се страхуваме... какъв ли ще бъде следващият ти номер...

„Невменяема? — помисли си Мики. — Но всичко това се случи! Нищо не съм си въобразила. Бенет е мъртъв, Ръниън и Марта също. И писмата наистина съществуват.“ Тя сведе поглед, взе чашата и я повдигна към устата си. Кафето бе силно и горчеше, но някак си ѝ вля животворна сила.

— Би ми било по-приятно, ако ме оставиш сама да се грижа за себе си — каза тя доста отсечено. — Ако въобще си загрижен за мен. Ще се справя сама, бъди сигурен!

— Браво, Мики — прозвуча глас откъм вратата.

Беше Ноа, който се смееше. Тя се обърна към него. Коленете ѝ трепереха.

— Ти... и всички вие! — гласът ѝ бе станал дрезгав. — Опитвайте се да ме изкарате луда.

Ноа я хвана здраво за ръката и я раздруса. Тя го отблъсна и побягна към стаята си, сякаш подгонена от някого.

Събуди се от някакъв шум. Заслуша напрегнато, но не чу нищо. Струваше ѝ се, че някой шепне. С изострени сетива продължи да се ослушва. Ето пак! Отново се чу далечен, но все пак отчетлив шепот. Сякаш направлявана от външна сила, Мики стана, наметна халата си, обу леки обувки и на пръсти излезе от стаята. Промъкна се тихо по стълбите до втория етаж. Там нищо не помръдваше, никой не се виждаше. Но изведнъж се случи нещо неочаквано. Зад гърба си дочу тихо шумолене и преди да успее да се обърне, нещо тежко се стовари върху ѝ и тя политна напред по стълбите. Чу собствения си вик, след което загуби съзнание, но само за секунди. Силна болка я върна към действителността и подсъзнателно се учуди много защо не се намира долу пред стълбите потрошена, а я държаха две здрави ръце, здрави и сигурни ръце. Отвори очи и видя лицето на Ноа. Въпреки че светлината от лампата падаше върху него, лицето му изглеждаше още по-мрачно, още по-недостъпно от обикновено. Неописуемо чувство

завладя Мики, чувство, по-силно от болката ѝ. Тя обичаше Ноа. Осъзна го изведнъж.

— Мики, какво се случи? — попита Ноа с прегракнал глас.

— Някой ме бутна по стълбите — изстена тя.

— Бутнал те по стълбите? — с неуверен глас повтори Ноа. — Мики, какви ги разправяш?

Мики се поколеба. В този момент на горния край на стълбите се появи Александър. Беше облякъл халата си, а косите му бяха разрошени.

— Какво става тук? — раздразнено попита той. — Какво означава този шум?

Зад гърба му се появи и леля Уинифред, облечена и тя в халат.

— Какво се случи, мило дете? — попита тя. — Какво правиш по това време долу?

Първият шок от тази необяснима любовна вълна отмина. Тя се освободи от прегръдките на Ноа.

— Някой ме бутна по стълбите — каза тя.

Уинифред възкликна изненадано и побърза да слезе при нея.

— Какво? — извика Александър. — Кой? Кой е могъл да те бутне, Мики?

Той следваше майка си толкова плътно, че за малко не ѝ настъпи халата. Междувременно на стълбите се появи и Тиодора, в бялата си дълга нощница тя приличаше на призрак.

— Кой? — повтори Александър.

Тя безпомощно се огледа. Погледът ѝ се спря на Ноа:

— Ти какво правиш тук? Нали си тръгна преди няколко часа?

— Наистина исках да си тръгна, но след това останах, седнах на едно кресло. Надявам се, че ще ме извиниш, но този път не заспах.

Отгоре се обади Тиодора с отегчен глас:

— Все още не разбирам защо е целият този шум. Май Мики пак е направила някоя щуротия.

Никой не ѝ отговори. Само Ноа погледна нагоре, после хвана Мики за ръката:

— Чакай да видя има ли ти нещо. В момента се интересувам много повече от това дали си се наранила, отколкото как е станало.

— Изглежда, че ми няма нищо — отвърна Мики.

— Ами, я виж това! — Ноа опипваше китката и пръстите ѝ, ръката към лакътя беше подута. — Може би има нещо счупено, ела, ще те заведа в болницата! — той тръгна с Мики към вратата.

— Ноа, за момент! — извика Александър. — Искам първо да разбера какво се е случило.

Ноа обаче нямаше намерение да остава, той вдигна Мики на ръце и я изнесе. Александър извика още веднъж:

— Ноа, чакай! Аз ще я нося.

Ноа не се съдържа и промълви някакво проклятие по адрес на Александър, след това се усмихна на Мики и каза:

— Извинявай, но брат ми може понякога да ме изкара от кожата. Много ли те боли?

— Не много, поне засега.

Той я положи много внимателно на седалката на колата. Когато минаваха покрай фенерите, тя успя да види лицето му. Изглеждаше ядосан, впрочем така звучеше и гласът му:

— Сигурна ли си, че някой те е бутнал?

— Да.

— Но кой? — и когато не последва отговор, той продължи: — Или те е страх да ми кажеш?

— Не знам кой, беше много тъмно — отвърна тя. — Дочух шумолене зад мен, а след това някой силно ме удари и аз залитнах напред.

Той кимна:

— Чух те да викаш, веднага скочих, запалих лампата и тръгнах към стълбите. Ти падаше, но горе нямаше никой.

Тя затвори очи и се опита да си спомни всичко... Падаше, беше се докоснала до нещо... стълбите, парапета, стената? След това почувствува тази ужасна болка, загуби съзнание за секунди и след това се оказа в прегръдките на Ноа. Можеше ли той да се е скрил в тъмнината на първия етаж, за да я бутне? Погледна го косо и срещна очите му, той я гледаше изпитателно. Искаше да разбере дали вярва на думите му.

— Ти беше в преддверието, нали? — започна тя след кратко мълчание.

— Да, трябваше да обмисля някои неща — отвърна спокойно той. — Опитах се да гадая какво са могли да ти кажат и да направят

тази вечер.

Тя също не можеше да си спомни добре, но едно нещо не бе забравила, че Ноа ненадейно се бе появил на прага и бе извикал: „Браво, Мики!“

Колата спря пред входа на болницата. Ноа помогна на Мики да слезе и я отведе вътре. Формалностите бяха извършени бързо. Нямаше счупване, а само навяхване. Ръката ѝ бе превързана, откриха и една малка рана над лявото слепоочие, тя беше почистена и поставиха марля. Не след дълго те отново се отправиха за вкъщи.

— Имаш късмет, че не ти се случи нещо сериозно — каза Ноа. Мики не му отговори, а той продължи: — Може би ще е по-добре да попълтуваш малко, да се махнеш за известно време оттук.

Тя си мислеше за шепнещите гласове, за дебнещите я очи, за този страх. Колкото и необичайно да бе, страхът ѝ изчезна, съмненията се превърнаха в сигурност и всичко това се случи в момента, когато бе извикала: „Опитвайте се да ме изкарате луда.“ Тя вече не се страхуваше от дългите тъмни сенки.

— За теб би било по-добре — каза Ноа. — Помисли си и ще видиш!

Ако сега напуснеше Басит Плейс, без да разбере причината за смъртта на Бенет, Ръниън и Марти, тя отново щеше да се нагърби с ново бреме, от което никога нямаше да се освободи — това ѝ бе известно.

— Не мога сега да напусна Басит Плейс — отвърна тя спокойно.

Бе свила таблетките в кърпичка, след това ги сложи в ръчната си чанта. Слезе във всекидневната, откъдето се чуваха гласове.

— Добро утро, мила! — извика Уинифред. — Как си днес? По-добре ли?

Александър също ѝ се усмихна закачливо:

— Човек не може да си представи, че само преди няколко часа си преживяла такъв кошмар!

И Тиодора се обади:

— Чудесна чанта имаш!

Само Ноа мълчеше. Той погледна замислено Мики, отпивайки от кафето си.

Александър я настани да седне, тя му благодари и каза:

— Добре съм!

Бевис влезе, сервира кафето, като недоверчиво погледна към Мики. Стана ѝ ясно, че всеки един от тях избягва съвсем съзнателно да споменава за случилото се през нощта. Говореха за времето и се питаха какви са намеренията на всеки един за през деня, Мики съобщи, че по този въпрос още не е мислила. След малко тя стана и забеляза куфара до стената.

Ноа проследи погледа и ѝ каза:

— Мой е, Мики. Реших, ако нямаш нищо против, разбира се, да се преместя тук. Място има предостатъчно — той продължи да говори, но Мики не го слушаше.

Ноа! Преместваше се тук. Защо, за бога, напускаше жилището си и се прощаваше с независимостта си, на която толкова много държеше? Дали не са го накарали, за да имат още един съюзник? Дали следващата атака срещу нея няма да е по-успешна?

— Надявам се, че нямаш нищо против — повтори той, като я гледаше втренчено.

С глас, прозвучал дори и на нея лицемерно, тя му отвърна:

— Не, Ноа, нямам нищо против.

— Сега всички сме отново заедно! — извика Уинифред. — Както по-рано! Баситови на Басит Плейс!

Бен бутна червената си фуражка назад към тила и попита:

— А как се случи това с ръката ви?

— Паднах по стълбите.

— Така значи — той замълча и след малко продължи: — Много странни неща се случват, откакто се върнахте. Наистина не сте ме питали, но все пак ще си кажа мнението. Или ще кажете на Уорънови да си вървят, или вие трябва да заминете някъде. Но повече не стойте така!

— Ще се опитам да направя първото.

— Смела жена сте наистина. Само че сте сама и това ме тревожи. Сама сте. Бих могъл да ви помогна, кажете ми само какво да сторя.

Мики го погледна и му се усмихна:

— Благодаря, Бен — каза тя любезно. — Но има неща, които човек трябва да свърши сам.

Следваха същия път, по който Мики отиде на първата си среща с Марта. След това завиха по улицата, където бе намерена откраднатата кола, убила Марта. Накрая спряха пред една лаборатория, Бен я беше открил. Тя влезе и обясни какво иска. След няколко минути вече имаше отговор.

— Искате да изследваме всички таблетки? Така ли? — я попита млад лаборант.

Мики кимна.

— Какво се е случило? Защо ви е тази информация?

Тя го погледна и веднага разбра какъв ще бъде отговорът му.

— Струва ми се, че това е работа за полицията. Повечето таблетки са наред. Става дума за лекарство за сърдечно болни, но пет таблетки са... — той замълча, а след това назова препарата, за който не бе чувала. — Това е много силна отрова. Външно не оставя никакви следи и човек може спокойно да приеме, че става дума за сърдечен удар, особено ако болният има сърдечно заболяване.

Значи Бенет е бил убит! Мики го бе предположила и въпреки това думите на лаборанта я накараха да се вкамени. Младият човек продължи да говори, но тя го слушаше разсеяно. Той й казваше, че ако има някакви съмнения, трябва да се обади в полицията. Тя бръкна в чантата си, извади пари, плати и почти бегом напусна лабораторията.

— Получихте ли желаната информация? — попита Бен.

Мики кимна, без да даде повече обяснения. Колата бавно се движеше, а тя се питаше какво ще трябва да предприеме. От смъртта на Бенет беше минало доста време, а освен това по негово желание той

бе кремиран. Тя имаше таблетките му, от които пет бяха отровни, но не можеше да докаже, че Бенет е взел една от отровните.

Ръниън умря, защото стълбата се бе хлъзнала по мократа пътека. Беше казала, че за нея не става дума за нещастен случай, но никой не се вслуша в думите ѝ. Когато загина Марта, тя каза на полицаите, че това е умишлено убийство, но те не обърнаха никакво внимание на нейните показания.

Нямаше доказателства. Нищо, освен нейната вътрешна увереност, че смъртта на тримата е част от някакъв пъклен план, съставен от злодей.

Следващата жертва ще бъде тя! Беше сама и им бе изкрещяла; „Вие се опитвате да ме изкарате луда!“ Дошло бе време и тя да бъде отстранена. Мики трепереше. Знаеше причините за този план, но не знаеше кой е авторът. Когато спряха пред портала, Бен ѝ каза:

— Ще ме повикате, нали? Не зная какво става тук, но ако се нуждаете от мен...

— Благодаря, Бен.

Тя слезе от колата, плати и му се усмихна:

— Благодаря ви за всичко.

След това влезе в къщата. В преддверието се приближи до огледалото и свали шапката си. До златната рамка имаше плик. Отвори го. Печатни букви с черно мастило:

„Аз те познавам. Но ти не ме познаваш.“

Преди Мики се ужасяваше от тези думи, но сега те предизвикаха яростта ѝ. По всяка вероятност и това писмо щеше да изчезне и скоро щяха да започнат отново обажданията по телефона, за които никой, освен нея не можеше да каже нищо. А след това? Ако дотогава не полудее, ако не чува шепнещите гласове и не вижда следващите я очи, тогава отново някой щеше да я бутне в мрака. И богатството на Баситови щеше да попадне в онези ръце, които се бяха опълчили срещу нея. Тя пхна плика в чантата си и влезе във всекидневната. Унифред се бе излегнала в едно кресло.

— Влизай, миличка! — ѝ каза тя, сякаш бе гостенка. — Сега ще ти направя чай. Изглеждаш възбудена. Боли ли те ръката?

— По-добре съм. Благодаря — отвърна Мики.

Стараеше се да прикрива яда си, но пръстите ѝ нервно опипваха плика в чантата. Не искаше повече да им дава възможност да я унищожат. Сега знаеше какво да прави. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Не искам чай, лельо Уинифред, но искам да си поговоря с теб.

Уинифред, която се бе затекла към машината за чай, се спря:

— Разбира се, мила. Какво има?

Много учтиво, като отмерваше всяка своя дума, Мики започна:

— Ти ми помогна много и аз съм ти страшно благодарна, лельо Уинифред. Надявам се, че ме разбираш. Имам обаче чувството, че допуснахме грешка, когато се събрахме да живеем заедно. Смятам, че е по-добре да се разделим, и то колкото може по-скоро.

— Мило дете, не те разбирам — каза Уинифред.

— Съжалявам, лельо Уинифред.

— Заради Ноа ли? Той те смущава, нали? Ако е така, аз ще говоря с нето и ще уредя нещата. Никой не го е канил. Той просто дойде. В момента бях така уплашена, че не знаех какво да кажа. Но сега...

Мики поклати глава.

— Но защо тогава, сега си живеем така хубаво, всички заедно... Баситови и Уорънови. Нали сме едно семейство?

Мики отново опипа плика в чантата си и отново я обзе ярост.

— Бенжамин, баща ти, винаги искаше...

— Не винаги — я прекъсна Мики студено. — Спомни си, когато бях четиринадесетгодишна, тогава...

— Беше недоразумение! — извика Уинифред. Когато аз... Ти настояваш да си вървим? Сега ли? Заради случилото се тогава?

— Не само за това.

Уинифред отвори уста да каже нещо, но от нея излязоха само някакви неясни звуци. В този миг в стаята влезе Тиодора. Мълчанието на двете я озадачи. Тя погледна първо майка си, а след това Мики.

— Може ли да пийна чаша чай? — попита тя накрая.

Отговор не получи. Тогава тя разкърши тяло, поглади зелената рокля по изхвъркналия си ханш и се отпусна в едно кресло.

— Не мога да разбера, майко, защо не искаш да ми купиш тази кола. Аз не виждам...

— Млъкни! — я пресече Уинифред.

Отново настъпи тишина, прекъсната от влизането на Александър. Той застана на прага и каза, усмихвайки се:

— Значи всички са се събрали за чая!

— Влез, Александър! — гласът на Уинифред беше напрегнат.

Той ги изгледа, а след това се обърна към Мики:

— Какво има?

— Току-що преживях страшен шок — промълви Уинифред. — Не зная какво да кажа и какво да мисля. Струва ми се, че е... някакъв кошмар.

Мики наблюдаваше Уинифред с притворени очи. Изглеждаше много потресена, засегната. Само някой, който нищо не знаеше, би могъл да реагира по този начин.

— Е, добре де, какво се е случило? — повтори Александър, а погледът, насочен към Мики, питаше: „Какво пак си направила?“

— Мики... след всичко, което направихме за нея, след всичките ни старания и любов... току-що ми каза, че трябва да напуснем Басит Плейс — обясни Уинифред.

— Ама това е лудост, нали живеем тук? — извика Тиодора.

С жест Александър ѝ заповяда да замълчи. След това се обърна към Мики:

— Мога ли да запитам коя е причината за това решение?

— Смятам, че така е по-добре, Александър.

— Кое те накара да промениш мнението си, Мики? — попита той.

— Така искам.

— Значи, каквото си поискаш, трябва да стане — каза Уинифред с горчивина, надигна се тежко от креслото, отиде до звънеца и ядосано позвъни.

Малко след това се появи Бевис:

— Искате ли още чай?

— Искам да се преместиш в нашето жилище, Бевис! — без да поглежда Мики, тя продължи: — По една щастлива случайност имам все още жилище. Сигурно, ще се натъжиш, като чуеш, че няма да преспя на улицата, аз, от рода Басит.

След това се обърна пак към Бевис:

— Отиди в жилището ми, вземи си и твоите неща и пригответи всичко за връщането ни. Ние не сме желани на Басит Плейс — с укор в

погледа тя напусна стаята. Тиодора я последва. Накрая и Александър си тръгна, но преди да излезе, се спря.

— Мисля, че правиш грешка — каза той и прихлопна вратата след себе си.

След малко Мики също стана и се заизкачва по стълбите. От една от стаите на първия етаж се чуваха гласове. Тя се спря.

— Не виждаш ли? — казваше Унифред. — Тя не е нормална. Нещо не е в ред. Писма, цветя, рокли, след това тази история със сестра й... наистина, Александър, не можеш ли да направиш нещо?

— Не знам. В момента не знам — отвърна Александър.

Мики продължи нагоре по стълбите до стаята си. Сега вече бе поела пътя. Капанът беше поставен. Бе се предложила сама като примамка. Кой от тях ще покаже истинското си лице на убиец? Кога? И как? Трябваше да изчака.

Не бе се надявала, че тази нощ ще заспи. По някое време обаче в дългите нощни часове бе задрямала, но скоро отново се събуди.

В къщата цареше мъртва тишина. Надигна се, за да си вземе цигара от масата. Приблужи се до прозореца и погледна навън. Всичко бе забулено в мрак, и тревните площи, и пътеката до портала. Ненадейно нещо я сепна, погледна още веднъж учудено и след това разбра. Очите ѝ се разшириха от безгранична уплаха. Двата газови фенера не светеха. Фенерите на Басит Плейс не горяха.

Мики постоя още известно време на прозореца, като се колебаеше, не можеше да се реши. Дали щеше да намери смелост да премине през тъмната къща, да потъне в дебнеция я мрак? В стаята си, зад заключената врата, беше поне сигурна. Трябваше обаче окончателно да се увери. Ръниън беше казал, че докато светят фенерите, всичко е наред на Басит Плейс. Сега те бяха загасени и това породило у нея необичайно чувство. Никъде за нея нямаше сигурност, никъде, дори и в собствената ѝ стая, докато не разбере цялата истина.

Отправи се бавно към вратата, отвори я и пристъпи в тъмния коридор. Слезе на пръсти по стълбите, прекоси преддверието и стигна

до вратата. Някъде тук я чакаше убиецът. Тя отиваше, за да го разобличи. Нямахме друг избор.

За момент се спря, дъхът ѝ замря. Нещо скръцна зад нея, можеше да е от нечие движение, но можеше и да е шум от дървените стълби. Не се обърна, а продължи да гледа втренчено към портала. Да, фенерите бяха загасени. Направи няколко крачки по алеята към портала. Едва тогава се обърна. Зад нея беше къщата, обгърната в мрак, но в жилището на Бевис и Ръниън светеше. Слаб лъч светлина в жилището над гаража!

Като хипнотизирана Мики се насочи нататък. Алуминиевата стълба бе облежната на малкия балкон, на който Бевис бе наредила саксиите с цветя. Мики отново се спря и се послуша. Дали вятърът духаше в клоните на дърветата, или имаше някой в храстите? Отвори тихо вратата на гаража и тръгна към стълбата, водеща към малкото жилище. Със затаен дъх се изкачи. Вратата беше затворена, но Мики трябваше само да я докосне, и тя се откряна. Влезе и потърси източника на светлината, която бе видяла отвън. Беше една свещ, запалена на прозореца, тя осветяваше само пространството около него.

Мики впери поглед в нея, обзе я панически ужас. Беше се предложила като примамка, капанът беше щракнал и тя се бе хванала! Изкрепя, обърна се и тръгна назад към вратата. Силна ръка я дръпна и в същия миг почувствува мощен удар. Залюля се, опита се да се хване за нещо, но повторен удар я повали. Опита се да се претърколи далеч от грубата ръка, но беше като скована. За секунда около нея настъпи тишина. След това дочу шумолене и дишане.

Човешка сянка, която сякаш изпълваше цялата стая, падна върху ѝ. Тя изпъшка и се хвърли на другата страна. Той се наклони над нея и тя веднага го позна.

— Александър, значи ти си бил? — прошепна тя. — Ти си бил!

Той не отговори. Повдигна я грубо с яките си ръце и още по-грубо завърза китките ѝ отзад. Навехнатата ръка я заболя и тя извика.

— Млъкни! — каза ѝ Александър. — Трябва да свърша още някои неща. Впрочем и да крещиш, никой няма да ти помогне и няма да те чуе.

— Винаги си ме мразил, Александър. Защо? — прошепна тя.

— Ако те нямаше, Басит Плейс щеше да бъде мой.

Той ѝ бе казал, че има да свърши още някои неща, но тя трябваше да го задържи, трябваше да говори с него, да отклони вниманието му и да му попречи да извърши каквото бе намислил. Само така би могла да намери някакъв изход за себе си.

— Как започна всичко това, Александър, и защо? — го попита тя с нежен глас.

— Ще ти кажа. Когато те осиновиха, аз загубих това, което някога трябваше да ми принадлежи. Заради теб, Мики. Разбира се, не го схванах веднага. Едва...

— Едва когато получих нервното разстройство, нали?

— Тогава бях в интерната, но чух. Майка беше предизвикала всичко. Тя и Тиодора трябваше да напуснат Басит Плейс, въпреки че по право трябваше те да останат, а не ти! — той направи крачка назад.

— Кога започна истински да действаш, Александър? — попита тя бързо.

Той се изсмя:

— Ти знаеш добре кога. В деня, когато починаха родителите ти... Бях си наумил всичко. Чаках само стоден случай, за да започна. Ти имаше нервно разстройство, всеки знае това, а и мама ме наведе на мисълта за близнаците. Когато намерих писмото на Маркъм в документите на баща ти, разбрах защо. Това беше всичко, което ми трябваше.

— Ти дойде с Ноа и Тиодора в Копенхаген и...

— И? — прекъсна я той рязко.

— Изследвах таблетките на Бенет, Александър. Знам как е умрял, сега знам и защо. Беше необходимо, нали? Бенет трябваше да умре, тъй като беше мой законен наследник. Трябваше да умре, за да се върна тук, на Басит Плейс.

— Точно така. Аз донесох отровата, без да подозирам колко лесно ще ми се отдаде да свърша тази работа. След като намерих таблетките му в писалището — той отново сви рамене и продължи — свърших отлично работата. Когато умря Бенет, ние отдавна се бяхме върнали в Америка.

— И всичко стана, както го беше запланувал. Аз се върнах на Басит Плейс. Предполагам, че вече беше разтурил годежа си с Вивиън?

Гримаса премина по лицето му:

— Не беше съвсем така. По-точно е да кажем, че прекъснах връзките си с нея, докато бях зает с изпълнението на този план.

— Значи никога не си имал сериозни намерения да се жениш за мен? Ти само си се опитал да ме...

— Много ги разбираш тези неща! — прекъсна я той. — Предложението за женитба беше необходимо, за да спечеля доверието ти. Разбира се, ти не вярваше на никого с изключение на Ръниън.

Ръниън! Да, тя му вярваше. Бе му разказала всичко. Затова той трябваше да умре. Тя преглътна:

— А писмата, Александър?

— О, това пък беше много просто — обясни той. — Ти винаги си била много чувствителна, всички го знаят. Можеше да се очаква, че ще паднеш и ще се предадеш, но че няма да почнеш да действаш. На тази основа бях изградил плана си, за да получа Басит Плейс.

— Но това не стана.

— Първата вечер, когато си тръгнахме с Уинифред, аз се върнах и ти пяхнах писмото под вратата. Това беше началото — той поклати глава. — Всичко вървеше така, както го бях намислил. Писмата, обаяданията, цветята. Но ти се довери на Ръниън. Той дойде при мен с писмата. Не ми каза направо какво мисли, но искал да чуе моя съвет. Знаех какво предполага. Същата вечер го видях на стълбата. Беше шанс, който не биваше да изпускам, и дръпнах стълбата.

— След това нямах никого, към когото да се обърна — прошепна Мики — докато Марта...

— И това беше много лесно. Марта работи известно време при мен. Приличахте си много и това пасваше чудесно с моя план. Тя ти се обаждаше по телефона срещу доста голяма сумичка. Аз обаче не можех да предположа, че ще се срещнете.

— Каква роля всъщност играеше приликата ни?

— Смятах, че това ще те обърка, но не съм предполагал, че тя ще ме измами и ще се срещне с теб. Може би се е надявала, след като я покани да живее на Басит Плейс, че аз ще я оставя на мира като твоя сестра. Но аз свърших и тази работа и тя беше много проста. Откраднах една чужда кола и я докарах тук. Когато ме видя, тя дори не се изненада. Мислеше, че съм се предал. Но оттогава...

— Да — добави Мики бързо, — оттогава планът ти започна да не успява — беше сбъркала, разбра веднага.

Той се дръпна и потъна в мрака:

— Не е вярно, планът ми успяваше и продължава да успява — каза той приглушено.

Съвсем отчаяна, тя почти изкрещя:

— Щом разбрах за Марта, всичко ми беше ясно. Знаех, че...

— Не съм. Не беше съмнителна кой стои зад всичко. Сега вече знаеш, но това няма никакво значение. Ти си луда. Всички знаят, че си луда. А в лудостта си човек какво ли не върши.

Тя чуваше шетнята му из стаята, шумоленето на хартия. Той пъшкаше от напрежение. Тя се опита да се изправи, но не успя, въпреки че напрягаше всичките си сили. Не можеше дори да го види какво прави. Той се бе опитал да я тласне в долината на дългите и тъмни сенки, но безуспешно.

— Вярно е — призна той. — Сега вече знам, че ми беше необходимо повече време. Но вечерта, когато ни каза, че искаме да те изкараме луда, разбрах, че не бива да губя нито минута. Така...

— Стълбите — напомни му тя.

— Да, стълбите. А след това ти ни каза, че трябва да напуснем къщата.

— Защо загаси фенерите? — попита тя, когато престана да чува движението му из стаята и шумоленето на хартия.

Сигурна бе, че е завършил подготовката си. След малко той се върна при нея и отговори със закъснение:

— За да те подмамя.

Тя кимна. Но това нейно движение беше излишно.

— Много ми се иска да не се мъчиш — каза той. — Огънят е доста неприятен, но всичко трябва да изглежда правдоподобно — той я сграбчи, повдигна я и освободи китките ѝ. Ръцете ѝ бяха безчувствени, но свободни. Мики се свлече бавно и затвори очи. Ех, ако можеше само да я пусне!

А той мърмореше на себе си:

— Тя е тук! Документите на баща ѝ ще бъдат унищожени като хартия, оставена тук от Бевис.

Мики едва долавяше шептенето му. Изведнъж чу някакъв друг шум. Съвсем приглушен, но осезаем. Идваше отвън.

Александър щракна запалката си и тръгна с нея в тъмнината. Малкият пламък трепна и стана изведнъж огромен, искрящ огън. Той

се завтече към вратата. Лицето му бе осветено от огъня. Стаята се изпълваше с дим. Мики инстинктивно се опита да се надигне.

В този момент помещението сякаш експлодира. Вратата се блъсна, а прозорците се разтвориха. Александър искаше да хване Мики, но бе обвит от дима. За момент се загуби и когато отново се появи, Мики се намираше вече в обятията на Ноа. С навъсено лице Ноа се бе запътил към вратата. Зад тях Александър беснееше:

— Басит Плейс е мой! — крещейки, той се хвърли към тях.

В стремежа си да не изпусне Мики и да отбегне удара на Александър, Ноа се олюля, но изведнъж Александър бе отблъснат назад, в горящата стая.

— Бягай! Къщата е загубена! — извика Ноа и изнесе Мики навън.

Тя чу гласа на Бен: „Всичко е наред! Идвам.“ След това с дълбока въздишка скри лицето си в пазвата на Ноа. Когато отново повдигна глава, видя съвсем отблизо очите на Ноа, тъмни и бездънни. Зад гърба му двама души се бореха. Тя извика, когато двамата се разделиха, а единият, залитайки, се върна в горящата стая, като крещеше: „Всичко е мое!“

Другият, олюлявайки се, излезе по стълбите навън.

Целият този ужас бе траял само няколко минути, а на Мики ѝ се струваше, че са минали часове. По-късно, когато беше вече на сигурно място, разигралите се над гаража събития ѝ се сториха безкраен, страшен сън. После разбра, че Бен, загрижен за съдбата ѝ, се навъртал наоколо и видял загасналите фенери. Изтичал зад къщата. Запалената свещ на прозореца го объркала. Известно време наблюдавал какво става наоколо, а след това забелязал алуминиевата стълба и се покачил на малкия балкон. Ослушвал се, чакал, докато не видял пламъка от запалка и последвалия го буен огън.

— Май дължко бях чакал, за малко да закъснея с разбиването на прозореца, преди да вляза — каза той.

Ноа, който продължаваше да държи Мики в обятията си, най-сетне проговори:

— Винаги съм те обичал, Мики. Знаех обаче, че трябва първо да превъзмогнеш страха си. Тогава се намеси Александър. Реагирах остро, тъй като си помислих, че го предпочиташ пред мен. Имах обаче чувството, че нещо не е съвсем наред. Останах близо до теб и

наблюдавах каква става наоколо. Когато ми каза, че някой те е бутнал по стълбите, реших да се преместя на Басит Плейс. Оттогава не те изпусках от очи. Така и тази нощ забелязах, че вратата на стаята ти е отворена...

Ноа започнал да я търси първо из къщата. После и той видял свещта на прозореца и се изкачил по стълбите към малкото жилище. Тогава чул гласа на Александър и нахлул в стаята. Тъкмо навреме, за да изтръгне Мики от ръцете му.

За всички тези подробности Мики научи по-късно, след като пожарникарите бяха угасили пожара и намерили овъгления труп на Александър сред пепелта от документите на Бенжамин Басит.

Когато с настъпването на утрото мъглата се вдигна, Мики застана на прозореца на стаята си и се загледа навън. Мислеше си за Бенет и за думите му: „Има само едно средство срещу страха и това е смелостта.“

А там долу, на портала, двата фенера отново хвърляха избледняла светлина. На Басит Плейс всичко беше спокойно. Мики видя как Ноа мина през портала, погледна нагоре към прозореца ѝ и махна с ръка. Тя бързо се обърна и тръгна да го посрещне.

Издание:

Даома Уинстън. Зловещата къща
ИК „Атика“, София, 1991

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.